Ezechiel - Comentarii W. McDonald

A. Circumstanţele lui Ezechiel

Cartea începe cu Ezechiel aflându-se deja în captivitate, unde fusese dus cu prilejul unei deportări anterioare. Dar el a profeţit despre distrugerea Ierusalimului cu circa şase sau şapte ani înainte ca aceasta să fi avut loc. Ezechiel avea probabil treizeci de ani în acest punct („în al treizecilea an"). Primele douăzeci de capitole au fost scrise înainte de căderea Ierusalimului, dar după primele deportări.

viziunea lui Ezechiel cu tronul aşezat pe un car

B. Vedenia lui Ezechiel despre slava lui Dumnezeu pe tronul de pe car

Primul capitol se ocupă de vedenia slavei lui Dumnezeu printre captivi. Ezechiel a văzut mai întâi un vânt năprasnic ce venea din nord. Apoi a văzut patru făpturi vii, fiecare având patru feţe (leu, bou, vultur, om) patru aripi, picioare drepte şi mâini sub aripile sale. (Aceste patru feţe au fost de obicei asociate cu cele patru portrete ale Domnului în Evanghelii: Matei - leul (Cristos ca Rege); Marcu - boul (Cristos ca rob, slujitor); Luca - omul (Cristos ca Omul desăvârşit); Ioan - vulturul (Cristos ca Fiul lui Dumnezeu)). Făpturile simbolizează acele atribute ale lui Dumnezeu care se văd în cadrul creaţiei: maiestatea Sa, puterea, iuţeala şi înţelepciunea Sa. Multe naţiuni îl dau uitării pe Dumnezeul ce tronează deasupra norilor. Ele se închină atributelor Sale, în loc să I se închine Creatorului însuşi. Deasupra firmamentului se afla un tron, pe care şedea Domnul slavei. Lângă fiecare din făpturile vii era o roată sau mai degrabă o roată în interiorul unei roţi (sau poate o roată era dispusă la nouăzeci de grade faţă de cealaltă roată, ca un giro-scop). Astfel viziunea pare să reprezinte un car pe care stă aşezat tronul, cu roţi pe pământ, cu cele patru făpturi vii susţinând o platformă, deasupra aflându-se tronul lui Dumnezeu. Or, tocmai această vedenie a slavei lui Dumnezeu a precedat chemarea lui Ezechiel la slujba de profet.

Pasajul acesta evocă răspunsul din superbul imn compus de Faber:

Dumnezeul Meu, ce minunat eşti Tu!

Ce strălucită-Ţi este maiestatea!

Ce frumos e scaunul Tău de îndurare, în adâncimile lumii arzătoare!

Ce înfricoşători sunt anii Tăi eterni,

O, Domn al veşniciei, Clipă de clipă, neîncetat,

De îngeri prosternaţi înaintea Ta adorat!

Tatăl lui Isus, răsplată a iubirii,

Ce nespusă încântare va fi

Când proşternut 'naintea tronului Tău Te voi privi fără 'ncetare.

- Frederick William Faber

Ezechiel explică la 43:3 că ceea ce a privit a fost vedenia pe care a văzut-o când El a venit să distrugă cetatea. (Traducerea NKJV, urmând textul masoretic, spune: ,,Când am venit." Nota din ediţia The New Scofieid asupra acestei probleme textuale sună astfel: „Evident nu Ezechiel a fost cel care a venit să distrugă cetatea Ierusalim din pricina păcatelor sale, ci Domnul însuşi. Pe baza cerinţelor contextului, după consultarea a şase manuscrise, a versiunii lui Theodotion precum şi a Vulgatei, cea mai bună variantă la care se poate ajunge este «Când El a venit să distrugă cetatea.» O redare posibilă şi probabil de preferat ar fi să citim ultima literă din cuvântul controversat drept o abreviere des folosită a termenului „Domnul". În acest caz am avea varianta: «când Domnul a venit să distrugă cetatea.»") Cu alte cuvinte, vedenia L-a descris pe Dumnezeu în slava Sa venind din nord cu judecată asupra Ierusalimului, babilonienii fiind agenţii prin care Şi-a adus El la îndeplinire judecata.

1. Caracterul poporului - răzvrătit

Duhul a intrat în Ezechiel, l-a pus pe picioare şi i-a spus să profeţească unei naţiuni răzvrătite, Iuda, cu privire la consecinţele răzvrătirii sale. Ezechiel trebuia să fie neînfricat şi ascultător. Domnul l-a împuternicit pe Ezechiel, pe care îl numeşte „fiul omului". Această expresie importantă apare de nouăzeci de ori în cartea Ezechiel. Taylor explică modul în care este folosită:

Primele cuvinte pe care i le adresează Dumnezeu lui Ezechiel îl aşează pe profet la locul cuvenit înaintea maiestăţii pe care a văzut-o în vedenia sa. Expresia/fiul omului este un ebraism ce subliniază insignifianţa lui Ezechiel, faptul că nu era decât un om. „Fiul lui" subliniază ideea de „a fi părtaş al firii" lui... şi astfel când O combinăm cu adam, adică „om", sensul obţinut este aceia de „fiinţă omenească." (Traducerea NRSV parafrazează sintagma „fiu al omului", spunând „muritor" pentru a evita folosirea unor termeni pe care-i numeşte „cu orientare masculină", adică fiu şi om; dar asta estompează legătura cu Daniel şi cu modul în care foloseşte Domnul nostru acest text.) La plural este o expresie frecventă prin care este desemnată „omenirea".

Deja când ajungem la Daniel (7:13,14) acest titlu capătă implicaţii aproape mesianice iar în veacul întâi termenul îi este aplicat lui Mesia. Modul în care utilizează Domnul nostru acest titlu pare să profite de ambiguitatea dintre sensul său simplu şi cel tehnic, aşa încât, într-o privinţă, El nu putea fi acuzat de a fi pretins pe faţă că este Mesia, pe când în altă privinţă El nu i-a oprit pe cei înzestraţi cu înţelegerea spirituală corespunzătoare de a accepta semnificaţia mai deplină a persoanei Sale.

2. Natura mesajului - judecata, reliefată de sul (2:8-3:3)

Apoi lui Ezechiel i se porunceşte să mănânce un sul pe care erau scrise cumplitele judecăţi ce aveau să se abată peste naţiune. Ezechiel a fost prevenit să nu se aştepte ca mesajul său să fie îndrăgit de oameni. Şi noi suntem preveniţi că orice vestire fidelă a evangheliei va trezi împotrivire în rândurile celor nemântuiţi. Este ceea ce se numeşte ocara crucii. Pentru unii oameni noi suntem mireasma morţii.

Ezechiel a mâncat sulul, cum i s-a poruncit. Un profet ulterior lui, „Ioan Dezvăluitorul," avea să facă acelaşi lucru (Apocalipsa 10:8-10). Orice profet sau predicator trebuie să interiorizeze mesajul, făcându-l o parte integrantă a vieţii sale (cf. 3:10).

3. Caracterul poporului - neruşinat şi împietrit

Apoi Dumnezeu a repetat ca Ezechiel este trimis la un popor care nu va asculta (Iuda este numită aici Israel). Obstacolele lingvistice pot fi învinse, după cum ne spun misionarii. Dar obstacolul unei inimi răzvrătite nu poate fi biruit. Ezechiel trebuia să dea dovadă de curaj în cuvântările sale către evreii din ţară şi către cei din captivitate. Adevăraţii slujitori ai lui Cristos trebuie să fie cu mintea ascuţită, dar nu şi cu inima împietrită.

4. Rolul profetului - străjer (veghetor)3:12-21

Apoi Domnul l-a dus pe Ezechiel la captivii de la râul Chebar, unde profetul a stat cu ei în tăcere timp de şapte zile. Kyle Yates descrie situaţia lui Ezechiel:

Chemarea lui Ezechiel de a-şi părăsi căminul confortabil şi de a se duce să le predice captivilor de la Tel-Abib a venit ca o întrerupere neplăcută. El a simţit mâna lui Dumnezeu asupra sa şi a conştientizat o chemare divină, o obligativitate căreia nu putea să i se opună. Cu toate acestea el a plecat să-şi ia în primire această sarcină ingrată sub imperiul unui duh plin de amărăciune. Din fericire pentru el şi pentru popor el nu a început să predice imediat, ci a stat jos alături de aceşti oameni necăjiţi o săptămână întreagă. Experienţa aceasta i-a dăruit o înţelegere clară a problemelor lor, a necazurilor prin care treceau şi a nevoilor acute ce-i frământau. Predicatorul care reuşeşte să vadă viaţa prin prisma enoriaşilor săi va putea să le vină în ajutor, asigurându-le conducerea de care au atâta trebuinţă.

Ezechiel a fost numit în postul de străjer, având responsabilitatea de a vesti Cuvântul lui Dumnezeu şi de a-i avertiza pe oameni cu toată solemnitatea. Faptul solemn al vinovăţiei de sânge ne este predat nu doar în Vechiul Testament (v. 18-20), ci şi în Noul Testament (Fapte 20:26). Oricât de mare ar fi responsabilitatea solului lui Dumnezeu, creştinii nu trebuie să interpreteze aceasta în sensul că li s-ar cere să vâre Evanghelia cu forţa pe gâtul oricărei persoane ce le iese în cale sau să mărturisească în absolut orice loc, de pildă în lifturi. În pofida acestei mari responsabilităţi, Dumnezeu i-a închis gura lui Ezechiel, el trebuind să aştepte prilejurile nimerite hărăzite de Dumnezeu. La rândul nostru, şi noi trebuie să fim sensibili la călăuzirea Sa în lucrarea de mărturisire. Uneori trebuie să tăcem. Trist e însă că cei mai mulţi dintre noi tăcem când ar trebui să vorbim, mărturisindu-L.

1. Lui Ezechiel i se porunceşte să mimeze că e mut până când îi va spune Dumnezeu să vorbească

Mai întâi Ezechiel a ieşit în câmpie unde a privit slava Domnului. Apoi i s-a poruncit să se ducă acasă, unde va fi legat şi mut până când Dumnezeu îi va dezvălui ce trebuie să spună.

2. Asediul Ierusalimului prefigurat prin imaginea cărămizii

Ierusalimul a fost clădit cu pietre pe o temelie de stâncă. Cărămida (făcută din lut, aidoma ţiglei) este un simbol al Babilonului (cf. Geneza 11:3, 9). Acum Ierusalimul a devenit mai rău chiar decât Babilonul în imoralitatea şi idolatria sa (vezi 5:7). Prin urmare, Dumnezeu i-a poruncit lui Ezechiel să înfăţişeze asediul Ierusalimului, folosind o tăblie din lut (o ţiglă) care să reprezinte cetatea şi o farfurie din fier (sau tigaie) care să înfăţişeze zidul de fier care avea să taie cetatea, izolând-o de orice ajutor. De aici reiese că însuşi Dumnezeu era Cel care asedia Ierusalimul. Lui Ezechiel i s-a spus să stea culcat pe partea stânga timp de trei sute nouăzeci de zile pentru Israel şi respectiv pe partea dreaptă patruzeci de zile pentru Iuda. Fiecare zi reprezenta un an, dar nici o explicaţie nu e în măsură să ofere o soluţie complet satisfăcătoare. Septuaginta încearcă să rezolve problema făcând din „390" „190", dar această modificare nu-şi găseşte suport în manuscrisul ebraic. O altă întrebare căreia nu i se dă răspuns este dacă Ezechiel realmente a stat culcat pe o parte şi pe alta, zi şi noapte, aceste două perioade de timp. Mulţi comentatori sugerează că a stat culcat doar o parte din zi, cât a putut fi văzut de public, deoarece acesta era un mijloc vizual de predare.

Aceste versete se referă la foametea pe care a generat-o asediul, când s-a trecut la raţionalizarea alimentelor şi apei. La început fecalele umane trebuiau folosite drept combustibil pentru cuptorul de copt, deşi ulterior s-a trecut la situaţia mai obişnuită a utilizării gunoiului de vaci. Capitolul este o descriere plastică a asediului, cu toate neplăcerile, foamea şi întinarea ce l-au însoţit - toate fiind consecinţa păcatului lui Iuda şi a îndepărtării sale de Dumnezeu.

3. Soarta poporului prezisă prin recurgerea la imaginea unei săbii ascuţite şi a părului

În cadrul unei lecţii practice, Ezechiel a arătat că o treime din cetate avea să moară mistuită de foc sau foamete (v. 2). o treime avea să cadă răpusă de sabie (cuţitul) iar ultima treime avea să fie împrăştiată în alte ţări (comparaţi v. 2 cu v. 12). O rămăşiţă avea să fie cruţată, dar chiar şi unii din această categorie aveau să piară ulterior (v. 3, 4), aceasta fiind probabil o referire la cei ce au fost ucişi când Işmael l-a asasinat pe Ghedalia. Aceste nenorociri aveau să se abată peste Ierusalim din pricina faptului că oamenii s-au purtat mai rău decât naţiunile din jur, în pofida privilegiilor nespus de mari de care au avut parte. Cât despre noi, creştinii, nouă ne-au fost încredinţate privilegii şi mai mari decât ale evreilor. Domnul să ne dăruiască harul de a nu le da o întrebuinţare greşită, pentru ca nu cumva să ne atragem astfel o judecată vremelnică şi pierderea răsplăţilor eterne!

Canibalismul avea să se practice pe scară largă (v. 10). Din pricina faptului că templul a fost întinat, Dumnezeu nu va avea milă (v. 11-13). Evreii aveau să fie dispreţuiţi printre naţiuni, fiind supuşi la acte de violenţă şi nimicire (v. 14-17).

B. Distrugerea idolatriei şi păstrarea unei rămăşiţe a poporului

„Munţii Israelului" din aceste versete se referă la idolatrie, întrucât altarele idoleşti (înălţimile) erau construite de obicei în vârful munţilor. Ţara avea să fie pedepsită din pricina idolatriei sale.

O rămăşiţă avea să fie cruţată; oamenii aceştia aveau să-şi aducă aminte de Domnul în captivitatea lor, făcânduli-se silă de ei înşişi pentru urâciunile comise (v. 8-10). Idolatria avea să fie pedepsită prin ciumă, război şi foamete (v. 11-14).

În toate veacurile Dumnezeu îşi păstrează o rămăşiţă care îl mărturiseşte - nu majoritatea morală, ci minoritatea dispreţuită.

C. Iminenţa şi asprimea invaziei babiloniene

A venit vremea judecăţii iui Dumnezeu şi se va şti cu siguranţă că Domnul este Cel care a lovit (v. 1-13). Nimeni nu va răspunde chemării la bătălie; curajul şi tăria vor păli datorită cumplitei distrugeri (v. 14-18).

Averile materiale nu vor fi de nici un folos (v. 19). Întrucât templul („frumuseţea podoabelor sale") a fost întinat cu idoli, acum avea să fie dat străinilor - babilonienii, care îl vor prăda şi întina (v. 20-22).

Toate categoriile sociale aveau să fie afectate de pustiire - de la rege, prinţi, profeţi, preoţi şi bătrâni până la oamenii de rând. Oamenii de rând ar fi trebuit să fie o mărturie pentru Dumnezeu, dar ei au eşuat lamentabil. Singura mărturie pe care o pot da ei acum lui Dumnezeu este prin judecată. Ce gând solemn! Judecata este completă acum, cuprinzând toate categoriile de oameni şi întreaga ţară. Orice naţiune care respinge cunoştinţa lui Dumnezeu îşi pierde fibra morală şi astfel nu mai dispune de nici un mijloc de sprijin când se abat necazurile. Principiul e valabil şi în cazul persoanelor individuale.

D. Vedenia groaznicei idolatrii din templu

Bătrânii au fost nevoiţi să asiste la judecata pe care ar fi trebuit să încerce s-o stăvilească. Cam aşa stau lucrurile şi în ziua de astăzi. Domnul l-a transportat pe Ezechiel din Babilon la Ierusalim. În vedenii. Acolo a văzut câteva exemple cumplite de idolatrie a poporului. El a văzut un chip de o abominabilă idolatrie la intrarea în templu - care a stârnit gelozia Domnului.

Al doilea lucru pe care l-a văzut profetul a fost în curtea templului. Bătrânii lui Iuda erau adunaţi acolo, fiecare având în mână o cădelniţă, închinându-se la imaginile murdare înfăţişate pe pereţi de jur împrejur.

A treia vedenie a fost la poarta de nord - unde femeile îl plângeau pe Tamuz, o zeitate babiloneană. Se credea că la moartea sa se veştejeau legumele.

Al patrulea caz de idolatrie s-a aflat în curtea interioară a templului, unde circa douăzeci şi cinci de bărbaţi, reprezentându-i pe preoţi, se închinau soarelui, luând parte la practicile deşănţate asociate cu acel cult. Referirea la „ramura" din versetul 17 este greu de descifrat. A-şi apropia ramura de nas însemna probabil dispreţ la adresa lui Dumnezeu. E posibil ca această ramură să fi fost un simbol obscen de falus.

Adesea se întâmplă ca liderii religioşi ne-mântuiţi să reţină spaţiile centrale ale primelor pagini ale ziarelor prin comportamentul lor ne-creştin şi ereziile lor cumplite; dar Dumnezeu vede şi va avea ultimul cuvânt.

E. Îndepărtarea prezenţei lui Dumnezeu, urmată de distrugerea Închinătorilor la idoli

În capitolul acesta se văd şase călăi ce vin dinspre nord (direcţia din care aveau să vină babilonienii) ca să-i distrugă pe idolatrii din capitolul precedent. Omul îmbrăcat în haine de in ar putea simboliza harul.

Norul de slavă (simbolul prezenţei lui Dumnezeu) părăseşte sfânta sfintelor din templu, întristat de idolatria poporului. Norul de slavă se deplasează în pragul templului unde strălucirea sa umple curtea.

Acei evrei credincioşi care s-au opus idolatriei au fost pecetluiţi printr-un semn pe frunţile lor, ca să nu fie ucişi. Cum reacţionăm noi dacă unii nu-L urmează pe Domnul? Ne vom uni oare cu ei? Ne vom lăsa influenţaţi de ei? Îi vom justifica? Vom fi nepăsători? Aceşti credincioşi - bărbaţi şi femei - suspinau şi plângeau; reacţia aceasta a demonstrat ce era în inima lor şi i-a păzit de judecată.

Semnul de pe frunte a fost ultima literă din alfabetul ebraic (tau), despre care rabinii spun că ar reprezenta completeţea. Este în acelaşi timp şi prima literă din tom (legea). Feinberg observă o „remarcabilă asemănare între ceea ce se spune aici şi la Apocalipsa 7:1-3. El adaugă o paralelă fascinantă din vremurile mult mai apropiate de epoca noastră:

Tălmacii creştini au văzut aici o aluzie profetică la semnul crucii. În manuscrisul anterior ultima literă a alfabetului ebraic (taw) avea forma unei cruci. Desigur Ezechiel nu putea să se fi gândit la simbolismul creştin, după cum acest pasaj nu este o prezicere directă a crucii lui Cristos. Totuşi trebuie subliniat că avem de a face cu o remarcabilă coincidenţă.

Apoi călăii au început să-i ucidă pe idolatri, începând cu bătrânii. „Nu vă apropiaţi de nici unul care poartă semnul," spune Dumnezeu. Nu ştim dacă erau conştienţi de semn, dar credincioşii din vremea noastră pot fi siguri, pe temeiul Cuvântului, că sunt la adăpost faţă de judecată. Ce înfricoşător poate fi să nu ai această asigurare!

Când Ezechiel a mijlocit pentru popor, Domnul a spus că nu va cruţa şi nu va avea milă. Oamenii spuneau că întrucât Domnul Dumnezeu i-a părăsit şi nu a mai privit la jalnica lor stare, de-acum ei nu-l mai datorau nici o loialitate. ”Domnul nu vede" sună foarte aproape de un citat contemporan! Judecând după aceasta şi după alte texte (cf. Noe şi arca sa, de ex.), se pare că Dumnezeu întotdeauna îi izbăveşte pe credincioşii adevăraţi înainte de a-Şi revărsa judecata asupra celor nelegiuiţi.

Capitolul 10 se află în strânsă legătură cu capitolul 1, oferindu-ne informaţii suplimentare despre carul-tron, despre făpturile vii (a căror identitate este dezvăluită - heruvimi) şi despre slava Domnului. Dar capitolul 1 s-a adresat exilaţilor, pe când capitolul 10 se adresează rebelilor din Ierusalim.

Domnul i-a poruncit bărbatului îmbrăcat în in să ia cărbunii aprinşi dintre heruvimi şi să-i împrăştie deasupra Ierusalimului. Aceasta a însemnat judecata iui Dumnezeu care urma să fie vărsată peste cetate.

Aceste versete sunt o paranteză, în care se reia tema strămutării norului de slavă de la 9:3.

În aceste versete ni se oferă o descriere detaliată a heruvimilor şi a roţilor carului-tron, despre care tot ce putem spune este că e greu de vizualizat. Faţa heruvimului din versetul 14 ar putea fi aceeaşi cu faţa boului din 1:10.

În continuare norul de slavă se deplasează de la prag la poarta de est a casei Domnului.

Apoi Ezechiel subliniază că heruvimii au fost identici cu făptura vie pe care a văzut-o lângă râul Chebar în capitolul 1.

Vedenia aceasta ne învaţă să nu pierdem niciodată din vedere simţământul cutremurătoarei puteri, înţelepciuni şi maiestăţi a Dumnezeului nostru.

G. Repudierea sfatului prinţilor răi (11:1-13)

Cei douăzeci şi cinci de bărbaţi (reprezentând prinţii) îi sfătuiau pe oamenii cetăţii că n-aveau de ce se teme. Şi le-au spus că pot continua cu proiectele lor obişnuite de construcţii. Că erau în siguranţă, ca şi carnea din ceaunul de fier. Astfel cei douăzeci şi cinci de bărbaţi au contrazis pe faţă cuvântul Domnului, care a spus: „Nu este încă timpul potrivit ca să zidim..." Dumnezeu dăduse ordine prin Ieremia (Ieremia 29:4011) pentru construirea de către captivi a unor case în Babilon, deoarece Ierusalimul avea să cadă. Oamenii care fac planuri nelegiuite au încercat să trezească speranţe false în rândurile captivilor prin intermediul unor scrisori. În pofida focului judecăţii lui Dumnezeu, prinţii din Ierusalim s-au simţit în totală siguranţă acolo.

În acelaşi timp, mulţi creştini nominali se simt în siguranţă faţă de judecata lui Dumnezeu, în ciuda păcatului din viaţa lor, dar Domnul ie va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut."

Lui Ezechiel i s-a spus să reinterpreteze simbolismul lor în mod cu totul diferit! Cetatea Ierusalimului era cazanul iar oamenii ucişi carnea din el! Ei înşişi aveau să fie scoşi afară din cetate şi judecaţi la graniţa cu Israelul (vezi 2 Regi 25:18-21; Ieremia 5:24-27).

Când Pelatia (probabil liderul celor douăzeci şi cinci de bărbaţi) a căzut mort, după câte se pare ca urmare a sfatului rău pe care l-a dat, Ezechiel a mijlocit pe lângă Dumnezeu pentru poporul său.

H. Păstrarea rămăşiţei, conform făgăduinţei (11:14-21)

Domnul a răspuns, spunându-i profetului ce ziseseră locuitorii Ierusalimului, anume că exilaţii se rătăciseră, îndepărtându-se de Domnul şi că ţara aparţinea celor care rămâneau în Iuda şi în Ierusalim.

Dar Domnul Dumnezeu a promis că va fi un mic sanctuar pentru exilaţi şi că îi va strânge din nou în ţara Israelului, curăţată complet de idolatrie şi cu o singură inimă gata să asculte de Domnul. Yates comentează: Ezechiel merge pe urmele lui Ieremia când îndeamnă poporul la o religie spirituală. Fără îndoială ceea ce doreşte Dumnezeu este o religie bazată pe închinare din inimă. Inima este însă atât de stricată încât nu poate fi reparată, drept care trebuie asigurată o altă inimă nouă. Formalismul trebuie lepădat. Noua subliniere a lucrurilor spirituale îi va pune din nou în legătură cu Iahve, care le va transforma gândirea, închinarea, conduita şi loialitatea. Un duh nou va fi darul lor special din partea Dumnezeului lor (Cf. 18:31; 36:26)

Adevărata nădejde a exilaţilor se bazează pe promisiunea Domnului. Promisiunea unei inimi integre (una de carne) şi a unui duh nou sunt necondiţionate; ele încă nu s-au împlinit, urmând să se împlinească în Noul Legământ.

Isuse, înaintea feţei Tale ne proşternem - Domnul nostru, viaţa noastră, nădejdea noastră, tot ce este al nostru! Căci nu avem alt loc în care să alergăm - Nici un sanctuar, Doamne, decât în Tine! - Samuel Medley

I. Strămutarea norului de slavă pe Muntele Măslinilor

La sfârşitul capitolului, norul de slavă se ridică din cetate şi se deplasează pe Muntele Măslinilor, în partea de răsărit a Ierusalimului. George Williams comentează pe această temă:

S-a retras, dar nu de bunăvoie. Tronul său era Locul Preasfânt, 8:4; apoi s-a retras la pragul templului, 9:3; apoi deasupra pragului, 10:4; apoi s-a retras la Poarta de Răsărit, 10:19; şi, în fine, pe muntele din partea de răsărit a cetăţii, 11:23. Astfel Dumnezeul Israelului, în iubirea Sa ce nu se stinsese încă, Şi-a părăsit cetatea şi templul, nemairevenind decât în 43:2 (eveniment plasat în viitor).

1. Bagajul său (12:1-16)

Lui Ezechiel i s-a poruncit să se mute împreună cu bunurile sale din loc în loc, ca semn al faptului că evreii aveau să fie duşi în captivitate. Făcând o spărtură în zid, noaptea, cu ochii acoperiţi, el a prezis ca Zedechia (prinţul) va fugi din cetate în amurg (când nu va putea vedea pământul).

Dar el va fi prins şi dus în Babilon, deşi nu îl va vedea cu ochii săi (v. 13). Exact aşa s-a şi întâmplat. Zedechia a fost prins pe când fugea din Ierusalim. La Ribla i-au fost scoşi ochii şi apoi a fost dus în Caldeea (2 Regi 25:7). Oamenii aveau să fie împrăştiaţi printre naţiuni, mulţi dintre ei murind de sabie, foamete şi ciuma.

2. Tremuratul său (12:17-28)

După ce Ezechiel a mâncat şi a băut, tremurând cu nelinişte şi groază, el a prezentat un fel de avanpremieră a fricii şi neliniştii care aveau să preceadă exilul.

Între oameni circulă proverbul conform căruia profeţiile de pierzare lansate de Dumnezeu nu s-au împlinit niciodată. Dumnezeu le-a dat un alt proverb, anunţând că ziua împlinirii se apropia şi că orice profeţie (vedenie) se va împlini. Cei ce ziceau că împlinirea era încă departe, în viitor, aveau să vadă evenimentul împlinindu-se într-o singură zi.

Tendinţa oamenilor de a desfiinţa profeţiile prin explicaţii meşteşugite sau de a le aplica la generaţiile viitoare persistă şi în zilele noastre. Când Dumnezeu ne vorbeşte nouă printr-un mesaj sau printr-o carte, nu ştiu cum se face dar îndată vom vedea modul în care fratele nostru sau sora noastră trebuie să aplice acest mesaj la viaţa lor, schimbându-şi purtarea. Este o tendinţă rea şi distructivă să aplicăm Cuvântul lui

Dumnezeu la alţii, şi nu la propriile noastre vieţi. De asemenea trebuie să fim cu deosebită băgare de seamă la formulele noastre stereotipe la care ţinem atât de mult, dar care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu sau amână intervenţia Sa.

K. Pierzarea profeteselor şi profeţilor falşi

Tema pasajului o constituie profeţii falşi (v. 1-16) şi profetesele false (v. 17-23). Primii inventau profeţii, născocite din inima lor - profeţii care îi lăsau pe oameni de izbelişte când aveau mai mare nevoie de ajutor. Profeţii aceştia falşi rosteau formula: „Aşa vorbeşte Domnul" dar în gura lor aceste cuvinte erau o minciună, profeţiile lor fiind false. În vremea noastră avem nevoie de predicatori care să nu ne prezinte propriile lor gânduri şi opinii, ci să primească mesaje directe din Cuvântul lui Dumnezeu, în cămăruţa lor tainică. Denis Lane ne prezintă următoarele trăsături ale predicării în vremea lui Ezechiel: Predicarea lor nu se ridica niciodată mai presus de nivelul propriilor lor minţi, pretinzând în mod eronat că ar fi fost cuvântul lui Dumnezeu. Predicarea lor nu avea nici un efect practic sau util. Căci oferea un har ieftin şi o pace falsă. Nu era altceva decât o aprobare a ultimei opinii la modă în lume.

Liderii religioşi falşi, asemenea vulpilor în mijlocul dărâmăturilor, mereu caută pradă în mijlocul devastării, satisfăcându-şi propriile nevoi si dorinţe. Într-o situaţia ca aceasta, predicatorul are datoria de a sta la spărtură pentru a mijloci şi a repara zidul, conducându-i pe oameni la pocăinţă şi la o viaţă sfântă. Acest lucru se realizează prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ei aveau să fie distruşi, pentru că au predicat pacea, când nu era pace; pentru că au văruit un zid ce era gata să se prăbuşească (l-au tencuit cu mortar necălit). Zidul reprezenta eforturile conducătorilor de a împiedica judecata divină. Davidson explică semnificaţia acestei ilustraţii:

Această metaforă descrie în spirit incisiv proiectele viitoare în care se vor angaja oamenii şi flatările nesincere ale profeţilor, consimţământul dat de aceştia. Când un om slab nu poate să găsească nici un lucru de valoare care să provină din el însuşi, el dobândeşte o anumită doză de credit (cel puţin în ochii săi) din puternicele încurajări şi aprobări pe care le obţine cu vicleşug de la alţii, care spun: Excelent! Îmi dau tot acordul, aprob cu entuziasm această acţiune. De fapt, eu însumi mă gândisem s-o propun. Ceea ce i-a făcut pe profeţi să văruiască zidul construit de oameni a fost, în parte, sentimentul că, de la înălţimea poziţiei ocupate de ei, era de datoria lor să facă ceva ca să-şi păstreze creditul de care se bucurau ca lideri, chiar atunci când nu mai conduceau, ci se lăsau conduşi. Şi în parte izvora şi din faptul că, neavând înţelepciune proprie, neridicându-se peste nivelul maselor, îşi dădeau consimţământul pentru tot ce făceau acestea. Fiind părtaşi cu ele în spiritul vremurilor, ei consimţeau numaidecât la afacerile lor. Exact aşa procedează şi liderii religioşi apostaţi din vremea noastră - nişte pereţi văruiţi! (Domnul nostru îi defineşte pe farisei cu un cuvânt similar (dar mult mai aspru!): „morminte văruite" Matei 23:27)

Profetesele practicau vrăjitoria, cosând perne magice pentru subsuori şi voaluri pentru capetele oamenilor, ca să-i prindă în magie. Pe unii oameni îi duceau la pierzare prin descântecele lor, pe când pe alţii îi păstrau în viaţă. Dumnezeu avea să-i izbăvească pe ai Săi, distrugându-le pe aceste profetese false. Traducerea Living Bible parafrazează versetele 17-19 după cum urmează: Fiu al ţărânii, ridică-ţi glasul şi împotriva profeteselor care pretind că Domnul le-a dat mesajele sale. Spune-le că Domnul zice: Vai de aceste femei care pierd sufletele oamenilor, şi tineri, şi bătrâni, legând talismane vrăjite la încheietura mâinii şi îmbrăcându-i cu voaluri magice şi vânzându-le indulgenţe. Ele refuză chiar să dea o mână de ajutor, dacă nu se aleg cu profit din asta. Pentru câţiva pumni amărâţi de orz sau o bucată de pâine, veţi rătăci voi poporul meu de la mine? I-aţi dus la moarte pe cei ce nu trebuiau să moară! Şi le-aţi promis viaţă celor care nu trebuia să rămână în viaţă, minţind poporul meu - şi cu câtă plăcere!

L. Ameninţarea adresată de Dumnezeu bătrânilor idolatri

Când unii dintre bătrânii Israelului, oameni idolatri în inima lor, l-au vizitat pe Ezechiel ca să primească sfaturi din partea Domnului, Domnul a anunţat că le va răspunde El însuşi idolatrilor, nu prin intermediul unui profet. Dacă un profet le-ar fi răspuns idolatrilor, el ar fi fost înşelat şi astfel ar fi fost pedepsit la un loc cu solicitanţii de sfaturi.

Chiar dacă trei oameni neprihăniţi, precum Noe, Daniel şi Iov s-ar afla în ţară, Dumnezeu nu i-ar asculta, ci ar trimite foamete, fiare sălbatice, sabia şi ciuma asupra ţării. Daniel trăia în vremea aceasta când scrie Ezechiel, la curtea lui Nebucadneţar, şi totuşi iată că Dumnezeu îl trece în rândul oamenilor neprihăniţi din vechime! Nu este adevărat că nu mai sunt printre noi eroi şi eroine ale credinţei ca cei din vechime. Nu vrei să fii unul dintre aceşti eroi?

Dacă El va judeca aspru orice ţară, cu cât mai mult va judeca Ierusalimul, unde se afla templul Său! Dar o rămăşiţă avea să fie lăsată ca să mărturisească faptul că Domnul a fost întru totul îndreptăţit să procedeze cum a procedat. Vinovăţia lui Iuda era prea mare pentru a mai putea fi iertată, chiar prin mijlocirea lui Noe, Daniel şi Iov. Dar cu societatea noastră de astăzi, cu infracţiunile sale, crimele, violenţa, avorturile, imoralitatea, idolatria, drogurile şi umanismul său secular cum stăm?

M. Parabola viţei de vie neroditoare

O viţă de vie este bună doar dacă aduce rod, căci nu e de nici un folos pentru confecţionarea de mobilă, ba nici măcar un cui într-un cuier nu poate fi făcut din ea. Iar dacă a fost carbonizată de un incendiu, este cu atât mai nefolositoare. Într-o privinţă, viţa de vie este chiar poporul Ierusalimului (v, 6). Întrucât nu I-au adus lui Dumnezeu rod, locuitorii Ierusalimului au fost carbonizaţi de incendiul invaziei babiloniene. Dar într-un sens mai cuprinzător, viţa reprezintă întreaga naţiune. Israelul şi Iuda (v. 4). Capătul de nord al viţei a fost carbonizat de asirieni. Capătul de sud a fost carbonizat de egipteni. Iar acum mijlocul viţei (Ierusalim) avea să fie carbonizat de către babilonieni (vezi 2 Regi 25:9). Al doilea foc din versetul 7 înfăţişează captivitatea celor care au reuşit să fugă. Dumnezeu a hotărât ca ţara să fie pustiită (v. 8.). Ca credincioşi avem parte de privilegii foarte mari, dar şi de responsabilitatea de a produce rod pentru slava lui Dumnezeu. Dacă nu-L slăvim cu viaţa noastră, existenţa noastră este zadarnică şi inutilă. Este ca viţa fără rod şi astfel şi mărturia noastră va fi distrusă (conform Ioan 15:6). Ca ramuri în Cristos, Viţa Adevărată, principala noastră funcţie este de a rodi pentru Dumnezeu. Asta înseamnă în principal dezvoltarea caracterului creştin, aşa cum se oglindeşte acesta în roadă Duhului.

N. Parabola căsătoriei Ierusalimului

Aici Domnul urmăreşte firul istoriei Ierusalimului, tipul poporului. Acesta a început ca o copilă găsită, nespălată şi nedorită. Domnul s-a îndurat de ea, îngrijind-o cu tandreţe, până când a crescut, s-a maturizat şi a devenit foarte frumoasă.

Când a ajuns fecioară gata de măritat. Iehova S-a logodit cu ea, a purificat-o în vederea căsătoriei, a copleşit-o cu toate bunătăţile şi a împodobit-o. Dar pentru că s-a încrezut în propria ei frumuseţe, s-a îndepărtat de El, alipindu-se de idoli, devenind o curvă pentru toţi trecătorii.

În loc să se încreadă în Domnul, ea a făcut prostituţie printre Neamuri cum ar fi egiptenii, asirienii şi neguţătorii din Caldeea. După cum s-a exprimat cineva: „A fost mai păgână decât păgânii." S-a deosebit de prostituatele obişnuite, în sensul ca ea a fost cea care i-a plătit pe alţii ca să păcătuiască cu ea! Cine ar fi în stare să facă una ca asta? Plăteşte oare o prostituata pe un om? Adică să dea ea din mână toate lucrurile ei de preţ? Şi totuşi mulţi din cei ce spun că merg pe urmele Domnului renunţă la nespus de măreţele lor răsplăţi şi moştenirea incomensurabil de mare ce-i aşteaptă în cer, pentru gunoaiele de aici jos, cheltuindu-şi banii şi timpul pe plăcerile lumeşti, în loc să-şi adune comori în cer. Ei fac compromisuri cu lumea şi-şi pierd răsplăţile şi binecuvântările lor cereşti. Acesta este adulterul spiritual şi oricine se lasă prins de el va plăti un preţ nespus de mare.

Judecata ce s-a abătut asupra ei pentru murdăria ei a constat în faptul că a fost nimicită de neamurile păgâne pe care ea le-a ademenit ca ibovnici ai ei, ca oameni plătiţi de ea pentru ca să păcătuiască cu ei. Cei care se îndepărtează de Dumnezeu, purtându-se ca un iubit infidel, făcând compromisuri cu lumea, vor fi nimiciţi de lumea cu care au ţinut cu orice chip să se împrietenească. Este un avertisment cât se poate de solemn ce ne este adresat (conform Iacov 4:4-10).

Urâciunile săvârşite de Ierusalim (Iuda) au fost mult mai grave decât cele comise de predecesorii săi păgâni, hitiţii, amoriţii, Samaria sau Sodoma. Perversiunea sexuală n-a fost decât unul dintre păcatele Sodomei. Fărădelegea Sodomei a constat şi din abundenţa de alimente şi belşugul de timp liber de care a dispus. Este, iarăşi, o descriere cât se poate de fidelă a epocii moderne a creştinătăţii! Feinberg comentează: Observaţi cum mândria este scoasă în evidenţă ca fiind păcatul de bază al Sodomei, aflat la rădăcina relelor, de aici trăgându-se toate urâciunile ei. Dumnezeu a binecuvântat-o din plin cu mare belşug de pâine (Geneza 13:10), dar ea a monopolizat aceste binecuvântări pentru ea însăşi, ca să-şi poată satisface plăcerile şi să se poată lăfăi în huzur. Asigurându-şi propriile nevoi, ea a uitat de nevoile altora; n-a fost pătrunsă de o conştiinţă socială. Apoi a comis urâciunile şi enormităţile de care se leagă pe veci numele ei. Dumnezeu a luat-o apoi, printr-o năprasnică lovitură finală când a văzut-o (Geneza 18:21)?

În harul Său, Dumnezeu va restaura Sodoma, Samaria si Ierusalimul la o dată viitoare. Versetul 53 descrie restaurarea cetăţilor, dar nicidecum nu sugerează o viitoare salvare acelor răi care au murit în aceste cetăţi.

El va încheia un legământ veşnic cu poporul Său, iar Iuda se va ruşina pentru că L-a părăsit şi uitat pe Domnul, alipindu-se de idoli. Acesta este legământul necondiţionat de binecuvântare pe care l-a încheiat Domnul cu patriarhii ce se va împlini în viitor.

John Newton a avut dreptate când a scris că gloriile strălucite ale harului lui Dumnezeu de sus întrec în strălucire celelalte minunăţii ale Sale.

O. Parabola celor doi vulturi

Domnul i-a spus lui Ezechiel să-i spună casei lui Israel o ghicitoare. Un vultur mare cu aripile întinse a venit în Liban şi a luat ramura cea mai de sus a unui cedru. A rupt mlădiţa cea mai înaltă a lui, a dus-o într-o ţară străină. De asemenea a dus sământa ţării şi a sădit-o într-un sol fertil. Acolo ea a crescut, devenind un butuc de viţă întinsă.

Apoi viţa a început să crească, întinzându-se spre un alt vultur mare, dar nu i-a mai mers bine.

Domnul însuşi este cel ce tălmăceşte înţelesul acestei alegorii. Primul vultur a fost Nebucadneţar, regele Babilonului (v. 12). Acesta l-a dus pe Iehoiachin, regele lui Iuda („ramura cea mai de sus") de la Ierusalim (Liban) în Babilon (ţara traficului) şi în Babilon (cetatea neguţătorilor). De asemenea l-a dus pe Zedechia, vlăstarul de neam împărătesc, şi l-a instaurat ca rege vasal al său în Iuda (v. 13). Un timp Zedechia, viţa nu prea înaltă, a înflorit în patria sa, dar mai târziu a apelat la regele Egiptului (un alt vultur mare), cerând să-l izbăvească de Babilon. Când Zedechia a călcat legământul cu Nebucadneţar (2 Cronici 36:13), asta a echivalat cu călcarea legământului cu Dumnezeu (v. 19). În consecinţă, Zedechia avea să fie şi el dus în Babilon, murind acolo; Faraonul Hofra nu mai putea să-l ajute (v. 16-21).

În aceste treisprezece versete este promisă venirea lui Mesia (”mlădiţa fragedă"); El avea să descindă din casa lui David. Avea să fie un pom roditor şi să aducă siguranţă poporului (v. 23). Dumnezeul nădejdii nu-i lasă fără nădejde, ci le îndreaptă ochii spre Mesia. Şi noi trebuie să avem în vedere viitorul şi să ne mângâiem unii pe alţii cu aceste adevăruri. Cari F. Keil dezvoltă ideea: Cedrul, înălţându-se deasupra celorlalţi arbori, este casa regală a lui David, iar mlădiţa fragedă pe care o rupe Iehova şi o sădeşte nu este împărăţia sau suveranitatea mesianică ci Mesia însuşi, Muntele înalt, descris în versetul 23 drept muntele înalt al Israelului, este Sionul, privit ca scaun şi centru al împărăţiei lui Dumnezeu, care urmează să fie înălţat de către Mesia mai presus de toţi munţii pământului (Isaia 1.2, etc). Mlădiţa sădită de Domnul va creşte, devenind un cedru slăvit, sub care toate păsările îşi vor găsi adăpost. Mesia devine un cedru în împărăţia întemeiată de El, în care toţi locuitorii pământului îşi vor găsi atât hrana (din roadele pomului), cât şi ocrotirea (la umbra sa).

Problemele cu care se confruntă lumea nu pot fi rezolvate prin mijloace politice, care eşuează întotdeauna. Numai întoarcerea lui Cristos oferă vreo speranţă acestei lumi drogate de păcat.

P. Repudierea parabolei strugurilor acri

Locuitorii regatului Iuda aveau un proverb care dădea vina păcatelor lor pe eşecul strămoşilor lor: Părinţii au mâncat aguridă şi copiilor li s-au strepezit dinţii."

Dumnezeu răstoarnă proverbul, spunând că persoanele individuale sunt responsabile pentru propriile lor păcate.

Apoi El le dă câteva exemple cu principiile la care recurge El în judecată:

1. Un om care se fereşte de păcat şi trăieşte viaţă neprihănită va trai negreşit (v. 5-9).

2. Fiul rău al unui om neprihănit va muri negreşit (v. 10-13). Evreii din timpul captivităţii precum şi cei din timpul Domnului Isus se lăudau că îl au pe Avraam de tată (Luca 3:8; Ioan 8:39). Dumnezeu scoate însă în evidenţă faptul că nu va fi de nici un folos să aibă un tată neprihănit, dacă viaţa lor este rea. Şi noi avem tendinţa de a ne bizui pe spiritualitatea altora. Dar viaţa neprihănită şi sfântă a părinţilor noştri şi a

liderilor evlavioşi trebuie să devină o realitate în propria noastră viaţă.

3. Fiul neprihănit al unui om rău va trăi negreşit (v. 14-17), dar tatăl rău... va muri pentru nelegiuirile sale (v. 18).

4. Un om rău care se pocăieşte şi se lasă de păcatele sale va trăi (v. 21-23).

5. Un om neprihănit care se îndepărtează de neprihănirea sa şi comite fărădelege va muri (v. 24).

Nu există nici o contradicţie între versetul 20 şi Exod 20:5. E drept că aşa cum ni se arată în Exod, copiii sunt în general implicaţi în consecinţele faptelor rele ale părinţilor lor. Drept e şi faptul că, aşa cum ni se arată aici, fiecare este răspunzător pentru acţiunile sale.

În versetul 20, pedeapsa este vremelnică, nu eternă. Este moartea fizică din pricina păcatului săvârşit acum. Principiile afirmate în versetele 5-24 nu au de a face cu viaţa veşnică; altminteri am fi nevoiţi să conchidem că mântuirea se capătă prin fapte (v. 5-9) şi că omul neprihănit ar putea, până la urmă, să se piardă - două doctrine clar dezminţite de Domnul nostru în Noul Testament (de ex., Efeseni 2:8,9; Ioan 10:28).

Oamenii au continuat să-L acuze pe Dumnezeu că ar fi nedrept, dar El arată că nu este nici o nedreptate la mijloc pentru că până şi un om rău poate fi mântuit dacă se lasă de păcatele sale şi negreşit asta doreşte Domnul să facă ei.

Când Dumnezeu iartă, El şi uită (v. 22). Asta nu presupune o memorie defectuoasă din partea Sa, ci perfecta împlinire a dreptăţii Sale prin lucrarea de ispăşire a lui Cristos. Pentru credincios dosarul este închis.

Q. Lamentaţia pentru ultimii regi ai lui Iuda

Avem aici o lamentaţie pentru ultimii regi ai lui Iuda. Nu toţi sunt de acord cu privire la identitatea regilor, dar probabil că este vorba de: Iehoahaz, Iehoiachin şi Zedechia. Iuda este leoaica. Celelalte naţiuni sunt leii iar dregătorii lor sunt puii de leu (v. 2). Puiul care a devenit un leu tânăr (v. 3) este, probabil, Iehoahaz, care a fost capturat şi dus în Egipt (v. 4). Celălalt pui (v. 5) ar putea fi Iehoiachin. Iuda nu s-a deosebit de celelalte naţiuni, o leoaică între legi. Liderii naţiunilor sunt fioroşi şi egoişti, „dar între voi să nu fie aşa." Domnul aşteaptă de la copiii Săi să fie diferiţi. În caz contrar, ei îşi vor atrage judecata Sa.

„Mama ta" (v. 10) este Iuda sau Ierusalim, o viţă roditoare şi încărcată de mlădiţe. Cândva ea avusese regi puternici (, ramurile tari"), dar acum era gata de a fi nimicită de Babilon („vântul de răsărit"), locuitorii săi fiind duşi în captivitate („pustia", v. 11-13). Zedechia, focul din versetul 14, este considerat un uzurpator şi ruinarea poporului său. Israel dorise să aibă un rege ca celelalte naţiuni. Aici Ezechiel trage cortina peste ultimul act din cadrul monarhiei lor. Dumnezeu doreşte ca ai Săi să fie diferiţi de lume, să fie un popor sfânt pentru El însuşi, şi să-L recunoască pe El ca Rege.

1. Idolatria în Egipt

Când bătrânii au venit la Ezechiel să întrebe pe Domnul, El a refuzat să Se lase întrebat de ei. Mai degrabă, El le-a arătat de câte ori s-au răzvrătit împotriva Sa. Bătrânii aceştia au fost conservatori şi drept-credincioşi, căci iată, au întrebat pe Domnul, dar inimile lor erau departe de El. Idolii ne împiedică să primim răspunsurile lui Dumnezeu la întrebările noastre. Când Dumnezeu enumera păcatele noastre şi ne arată harul Său, conducându-ne la pocăinţă, mulţi dintre noi ne plictisim, spunând: „Am tot auzit despre asta. Mi s-a spus de atâtea ori" sau „Biblia e plină de interdicţii" sau „Oare nu se găseşte altceva în ea decât judecată?" Şi astfel, în loc să reacţionăm cum se cuvine faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, suntem în pericol de a rămâne în această stare de „căldicel".

În pofida idolatriei de care au dat dovadă în ţara Egiptului (v. 4-8a), Dumnezeu nu i-a pedepsit, pentru că Neamurile să nu poată să-şi bată joc (v. 8b-9).

2. Profanarea sabatelor lui Dumnezeu

Israel a profanat Sabatele lui Dumnezeu în pustiu (v. 10-13b). Din nou Domnul Şi-a reţinut mânia şi nu i-a nimicit, pentru ca păgânii să nu râdă de ei (v. 13b-17).

3. Răzvrătirea din pustiu

Răzvrătirea copiilor generaţiei iniţiale pe când umblau prin pustiu este rememorată aici (v. 18-21a); din nou Dumnezeu Şi-a reţinut mânia pe care urma s-o dezlănţuie împotriva lor (v. 21b-26).

4. Idolatria

Groaznica lor idolatrie din ţara promisiunii a cuprins, printre altele, şi trecerea fiilor lor prin foc, adică aducerea lor ca jertfă umană pentru idoli.

5. Promisiunea lui Dumnezeu privitoare la o viitoare restaurare (20:33-44)

În pofida eforturilor lor, Dumnezeu nu-i va lăsa niciodată să devină în perpetuitate ca Neamurile, care slujesc lemnul şi piatra (v. 32). El îi va strânge dintre popoarele captivităţii, îi va aduce la judecată înaintea Sa, îi va primi pe cei neprihăniţi (v. 37) şi-i va epura pe cei răzvrătiţi din mijlocul lor (v. 38).

Când naţiunea va fi readusă şi restaurată în ţara Israelului, evreii nu se vor mai închina la idoli, ci se vor închina Domnului în sfinţenie

Îndemnul apostolului Ioan este actual pentru toate timpurile: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli".

1. Semnul incendiului din pădure

Versetul 45 marchează începutul capitolului 21 în Biblia ebraică, acesta fiind un punct mult mai logic pentru începutul unei noi secţiuni, aşa cum reiese şi din schiţa noastră. În versetele 45-49, avem o profeţie împotriva sudului (în ebraică: Neghev, ţinut ce făcea parte din teritoriul lui Iuda); acest ţinut va fi distrus de un incendiu forestier (invazia babiloneană).

2. Semnul săbiei scoase din teacă (21:1-17)

Dumnezeu îşi exprimă hotărârea de a pustii Iuda şi Ierusalimul cu sabia Sa ascuţită. Suspinele lui Ezechiel au avut rolul de a-i avertiza pe oameni cu privire la înfricoşata judecată a lui Dumnezeu ce avea să se abată peste ei.

Sabia Babilonului se pregăteşte de măcel (v. 8-13), urmând ca ea să potolească mânia lui Iehova (v. 14-17). Versetele 10c şi 13 sunt deosebit de dificile. Gândul care s-ar putea desprinde din ele ar putea fi următorul: Nu era timpul ca Iuda să se veselească. Cu alte cuvinte, ei au dispreţuit toate celelalte arme având menirea să-i smerească, despre care ediţia NKJV spune că erau făcute din lemn. Acum ei urmau să aibă parte de o sabie făcută din oţel, existând posibilitatea ca sceptrul dispreţuitor, adică Iuda, să-şi înceteze existenţa.

3. Semnul bifurcării drumului (21:18-32)

În continuare, regele Babilonului este înfăţişat mărşăluind spre ţara Israelului. El ajunge la o bifurcaţie pe şosea, un drum ducând la Ierusalim iar celălalt la Raba (capitala Amonului). Care dintre cetăţi o va ataca el mai întâi? Pentru a găsi răspunsul el recurge la trei metode: (1) El marchează câte o săgeată pentru Ierusalim şi pentru Raba; (2) se consultă cu zeii săi; (3) cercetează ficatul unui animal sacrificat. Decizia la care ajunge este: Atacă Ierusalimul mai întâi!

Zedechia este prinţul întinat a cărui nelegiuire este la culme din versetul 25. El este răsturnat de pe tronul său, el fiind ultimul domnitor peste poporul lui Dumnezeu până când va veni Mesia, care are dreptul să domnească. Matthew Henry face în această privinţă următoarele comentarii: Nu vor mai fi regi ai casei lui David după Zedechia până la venirea lui Cristos, căruia îi aparţine de drept împărăţia, El cel din seminţia lui David prin care urma să-şi găsească făgăduinţa deplina ei împlinire, El despre care Domnul spune: Lui îi voi da împărăţia. El va domni pe tronul tatălui Său David, Luca 1.32.... Şi având acest drept, El va dobândi, la timpul potrivit, şi stăpânirea în adevăratul sens al cuvântului: i-o voi da Lui şi se va produce o răsturnare a tuturor lucrurilor, dreptul Său nefiind în nici un fel îngrădit. De asemenea, vor fi răsturnaţi cei ce I se opun şi-I stau în cale. Lucrurile acestea sunt menţionate aici pentru mângâierea celor care se temeau că făgăduinţa făcută lui David nu se va mai împlini niciodată. „Ba nu," spune Dumnezeu, „făgăduinţa aceea este sigură, căci împărăţia lui Mesia va dăinui pe veci!

În continuare regele Babilonului îi va ataca pe amoniţi, care vor fi nimiciţi cu desăvârşire. Istoria şi evenimentele actuale sunt pline de cazuri în care vedem cum Dumnezeu răstoarnă guverne umane, până când va veni Cristos, Cel care are dreptul de a domni.

U. Trei oracole despre întinarea Ierusalimului

Aici ni se prezintă un catalog al păcatelor Ierusalimului - vărsări de sânge (v. 9) (în context, fiind probabil o referire la jertfele umane) şi idolatrie (v. 3, 4); ucideri (v. 6); dispreţ faţă de părinţi, asuprirea străinilor, orfanilor şi văduvelor (v. 7); profanarea templului şi călcarea Sabatelor (v. 8); imoralitate (v. 10); adulter, incest (v. 11); mituire, camătă, extorcare şi nepăsare faţă de Domnul Dumnezeu (v. 12).

Din pricina acestor păcate de câştig necinstit şi vărsări de sânge ei vor fi risipiţi printre naţiuni (v. 13-16). Ierusalimul va fi ca un cuptor al topitorului, în care oamenii, ca zgura fără valoare, vor fi topiţi (v. 17-22).

Domnul îi spune lui Ezechiel să înştiinţeze cetatea că se află într-o stare jalnică. Taylor explică ce înseamnă acest lucru pentru cetate:

Ţara este descrisă în cadrul acestui oracol ca fiind privată de binecuvântările ploii. Cei mai mulţi comentatori preferă să se ia după textul Septuagintei în privinţa versetului 24, unde termenul „necurăţită" este tradus prin „neplouată": şi astfel „ţara va fi fără ploi."

Toate categoriile sociale s-au făcut vinovate înaintea Domnului - dregătorii (v. 25) [termenul profeţii din KJV şi NKJV este tradus în Septuaginta prin „prinţii"]; (Această străveche versiune greacă uneori păstrează varianta din originalul ebraic, în afară de cele din textul ebraic tradiţional (masoretic). Notele de subsol pentru versetele 24 şi 25 din NKJV dau două exemple, precum şi variante din alte versiuni străvechi.) preoţii (v. 26); magistraţii (v. 27); profeţii (v. 28); oamenii (v. 29). Nu s-a găsit nici un om drept, nici un reformator, nici un mijlocitor care să stea pentru Dumnezeu (v. 30,31).

Dumnezeu nu vrea să vadă la noi metode noi, programe noi, ci întotdeauna caută să găsească pe cineva care să stea la spărtură. O singură persoană poare avea rolul hotărâtor.

1. Ohola (23:1-10)

Avem aici parabola celor două surori prostituate: Ohola, cea mai mare, şi Oholiba, sora ei. Ohola a fost Samaria iar Oholiba a fost Ierusalimul.

Ohola înseamnă [ea are] propriul ei cort. Samaria îşi înfiinţase sistemul propriu de închinare, stabilindu-se ca centru al acestei închinări. Dar templul lui Dumnezeu se afla la Ierusalim. (Un centru rival de închinăciune falsă a continuat să existe. Femeia samariteană pare să facă la Ioan 4:20 apologia sistemului lor de închinăciune, scoţând în evidenţă „diferenţele dintre cele două denominaţii," cum ne-am exprima noi în zilele noastre). Ohola s-a prostituat faţă de călăreţii arătoşi şi falnici ai Asiriei; prin urmare, ea a fost abandonată de Dumnezeu şi lăsată în voia amanţilor ei, care au dezgolit-o şi au ucis-o cu sabia.

2. Oholiba

Oholiba (cortul meu este în ea) a mers chiar mai departe în prostituţia ei idolatră şi imoralitatea ei. Mai întâi, i-a poftit pe asirieni, exact aşa cum făcuse şi Israelul (v. 12, 13). Apoi i s-au scurs ochii după chipurile oamenilor din Babilon, pictate cu măiestrie pe zidurile cetăţii. I-a poftit şi le-a trimis soli, invitându-i în ţara sa (2 Regi 16:7). Aducându-şi aminte de păcatele ei din tinereţe, comise în ţara Egiptului, i-a şi-a înmulţit prostituţia, dăruindu-se babilonienilor şi săvârşind acte cumplite de imoralitate.

3. Invazia babilonienilor

Prin urmare, Dumnezeu avea s-o distrugă pe Oholiba chiar prin mâna amanţilor săi babilonieni. Acei tineri chipeşi pe care i-a poftit ea o vor trata cu ură. Ea a încercat să găsească satisfacţie în lumea simţurilor şi a poftelor trupului, despărţită de Dumnezeu. Acum păcatele ei trebuie să fie judecate. Versetele 33 şi 34 descriu simptomele deprimării şi disperării, de care ne lovim la tot pasul în zilele noastre. Numai dacă bem din apa vie a lui Dumnezeu suntem asiguraţi ca nu vom mai înseta niciodată!

4. Judecarea celor două surori: Ohola şi Oholiba

Ambele surori s-au făcut vinovate de aceleaşi păcate: adulter (literal şi spiritual), ucidere, aducerea de jertfe omeneşti (v. 37); profanarea templului, călcarea sabatului (v. 38); imixtiunea idolatriei în închinarea la Dumnezeu (v. 39); comiterea adulterului spiritual cu naţiunile străine (v. 40-44). Oamenii neprihăniţi (naţiunile alese de Dumnezeu) aveau să le plătească surorilor acestora pentru desfrâul lor, aducând peste ele binemeritata distrugere (v. 45-49).

Religia lui Iuda era marcată de sincretism, adică în închinarea la Iehova pătrunseseră şi elemente de idolatrie şi păgânism. O mare parte a creştinismului din zilele noastre combină, din păcate, elemente biblice cu iudaism, păgânism, religii orientale, umanism şi psihologie.

W. Parabola cazanului ce fierbe

În ziua în care a început asediul Ierusalimului Ezechiel a relatat parabola cazanului care fierbe. Cazanul era Ierusalimul; bucăţile de carne erau locuitorii săi. Cazanul era gata să dea în clocot, fiind plin de scursuri (sau rugină) - adică de desfrâu şi idolatrie. Abia după ce cazanul va fi fost golit de tot, urma să fie ars şi curăţit cu desăvârşire de zgură. Aşa îşi va curaţi Domnul poporul Său de idolatrie!

X. Semnul morţii soţiei lui Ezechiel (24:15-27)

Ezechiel a fost înştiinţat că „dorinţa ochilor săi", adică soţia sa, va muri. Ea a murit în seara acelei zile şi, contrar aşteptărilor, lui Ezechiel i s-a spus să n-o jelească.

Când oamenii au întrebat care să fie semnificaţia acestui purtări stranii, el le-a spus că atunci când dorinţa ochilor lor (adică templul) avea să fie distrusă iar fiii şi fiicele lor aveau să fie ucişi, nici ei nu aveau voie să jelească.

Unul din scopurile profeţiilor împlinite este de a le da oamenilor posibilitatea să cunoască cine este Domnul Dumnezeu (v. 24).

Ezechiel a primit înştiinţarea de a înceta să mai rostească profeţii către Iuda până când un fugar va fi adus vestea că cetatea lor a căzut. Evenimentul este consemnat la 33:21,33. Capitolele intercalate, 25-32, se adresează naţiunilor neevreieşti, nu lui Iuda.

A. Profeţie împotriva lui Amon

Prima naţiune peste care este rostită judecata este Amon. Din pricina faptului că amoniţii s-au bucurat de prăbuşirea lăcaşului de închinăciune al lui Dumnezeu, Israelul şi Iuda, precum şi de captivitatea babiloneană, ei vor fi distruşi de babilonieni (oamenii din răsărit). Raba va deveni un grajd de cămile iar Amon un popas pentru turme.

B. Profeţie împotriva lui Moab

A doua naţiune este Moab, care împreună cu Seir avea o atitudine ostilă faţă de Iuda. Ţara lui Moab avea să fie descoperită şi prădată de babilonieni, având aceeaşi soartă ca şi Amon. Teritoriul ei va fi văduvit de cetăţile sale iar Moabul va cunoaşte că Dumnezeu este Domnul.

C. Profeţie Împotriva lui Edom

A treia naţiune este Edom. Din pricina faptului că s-a răzbunat împotriva casei lui Iuda, Domnul Dumnezeu a spus că va cunoaşte şi ea răzbunarea Sa.

D. Profeţie împotriva Filistiei

Filistenii sunt cea de-a patra naţiune. Ura lor înverşunată şi nepotolită împotriva lui Iuda va aduce peste ei răzbunarea Domnului.

După cum aceste naţiuni vor cunoaşte că dacă se atinge cineva de poporul lui Dumnezeu se atinge de El, tot aşa cei ce se angrenează în zilele noastre în prigoane şi hărţuieli împotriva creştinilor vor afla într-o zi că aceşti credincioşi sunt lumina ochilor lui Dumnezeu. Lucrul acesta este valabil chiar atunci când copiii lui Dumnezeu cad în păcat şi sunt judecaţi pentru asta. Noi trebuie să fim atenţi să nu ne bucurăm de căderea nimănui, să nu jubilăm şi să nu fim stăpâniţi de gânduri de răzbunare. Mai degrabă, ca Ezechiel, trebuie să plângem, să mijlocim şi să mărturisim păcatele altor credincioşi şi, desigur, propriile noastre păcate.

1. Distrugerea Tirului

Al cincilea obiect al judecăţii lui Dumnezeu este cetatea de coastă Tir. Cu pedepsirea ei se ocupă textul de la 26:1 până la 28:19. Tirul, acest centru înfloritor al comerţului, s-a bucurat când a auzit că rivalul său Ierusalim a căzut, crezând că va beneficia de pe urma acestei căderi, preluând toate schimburile sale comerciale! Anterior, Ierusalim deţinuse controlul asupra tuturor traseelor comerciale terestre dar odată cu căderea sa, au crescut schimburile comerciale dintre Tir şi Egipt precum şi alte ţări din sud.

Dumnezeu Se va folosi de multe naţiuni pentru a pedepsi acest oraş-stat. Prezicerile din versetele 4-6 s-au împlinit literal. Mai întâi, Nebucadneţar, regele Babilonului, rege al regilor, a mărşăluit împotriva Tirului venind din nord şi atacându-l (v. 7-11). Asediul a fost extrem de lung - din aproximativ 587 î.Cr. până în 574 î.Cr. Feinberg ne prezintă o imagine vie a asedierii renumitului oraş: Forturile, movila şi pavăza au fost metodele cele mai uzitate în cazul asediilor. Pavăza sau testu-do sau acoperişul de scuturi cum s-a mai numit această metodă a avut drept rol protejarea de proiectilele aruncate de pe metereze. Pentru spargerea zidurilor se foloseau aşa-numiţii berbeci. Axele sau săbiile se foloseau în chip simbolic pentru toate armele de luptă. Unii au considerat prima parte a versetului 10 cu valoare de hiperbolă, dar nu e exclusă împlinirea ei literală. Din pricina mulţimii de luptători de cavalerie ai inamicului, praful era atât de mare încât acoperea întreaga cetate, în acelaşi timp făcând să se clatine zidurile datorită vuietului mare al călăreţilor şi carelor de luptă. Fiecare stradă trebuia cucerită iar locuitorii săi ucişi cu sabia. Stâlpii de care se vorbeşte în text au fost de fapt obeliscuri, fiind probabil identici cu cei menţionaţi de istoricul Herodot despre care acesta afirmă că se aflau în templul lui Heracle din Tir. Unul era din aur, celălalt din smarald şi erau închinaţi lui Melkart, zeul lui Tir (cf. 1 Regi 7:15). Aceşti stâlpi impresionanţi aveau să fie demolaţi de invadatori.

Dar oamenii s-au refugiat împreună cu bunurile lor pe o insulă din largul mării, numită de asemenea Tir. Ei au rămas acolo în siguranţă timp de 250 de ani. Apoi Alexandru cel Mare a construit un dig de legătură cu insula respectivă, prin raderea de pe faţa pământului a cetăţii iniţiale şi aruncarea dărâmăturilor în mare. Această acţiune a soldaţilor lui Alexandru (332 Î.Cr.) este descrisă în acest paragraf, în urmă cu o sută de

ani un călător abătut prin partea locului a descris ruinele Tirului în termeni identici cu cei ai profeţiei:

Insula, ca atare, nu depăşeşte o milă în lungime. Partea proeminentă ce iese în afara istmului este probabil de circa o pătrime de milă lăţime, cu teren stâncos si denivelat. În prezent este nelocuită, cu excepţia unor pescari, care o folosesc ca „loc în care să-şi întindă plasele de pescuit."

Vestea despre căderea Tirului avea să umple de consternare celelalte naţiuni. Toată frumuseţea sa, pe care ele au admirat-o, avea să fie nimicită. Dar Dumnezeu îşi va întemeia slava veşnică în ţara celor vii, ce face parte din aceeaşi împărăţie căreia îi aparţinem şi noi.

Tirul nu a fost reclădit niciodată - din nou o împlinire a versetului 21. În cartea sa Science Speaks („Ştiinţa vorbeşte") Peter Stone spune că întreaga profeţie despre Tir, împreună cu toate detaliile, ar avea, conform legilor probabilităţilor, cam o şansă în patru sute de milioane de a se împlini.

2. Cântarea de jale asupra Tirului

Tirul este asemuit cu o corabie frumoasă, minunat construită, cu materiale aduse de prin toată lumea. Tirul nu a fost o forţă militară care să fi cucerit lumea. Ci forţa Tirului a constat în deprinderile extraordinar de bune de comercianţi ale locuitorilor săi. Tot felul de produse de comerţ precum şi expertiză au adus un venit excepţional de mare acestor negustori. Se ştie că toată frumuseţea şi cunoştinţa fără Dumnezeu sunt cu totul deşarte. Dacă ai câştiga lumea întreagă şi ţi-ai pierde sufletul, ce ai da în schimbul sufletului tău?

Armata Tirului, ce cuprindea militari din Persia, Lidia şi Libia, este descrisă în versetele 10 şi 11. Dimensiunile extraordinar de mari ale acestui imperiu comercial înţesat de bunuri de lux sunt prezentate în versetele 12-27a. Dar tot acest imperiu avea să fie măturat de vântul de la răsărit (babilonienii, v. 26b, 27). Celelalte naţiuni aveau să fie umplute de consternare la auzul veştii despre căderea cetăţii (v. 28-36).

3. Prăbuşirea prinţului Tirului (28:1-19)

Mândria, înţelepciunea şi bogăţia prinţului Tirului sunt descrise în versetele 1-6, iar apoi ne este prezentată distrugerea pricinuită de babilonieni (v. 7-10). Fără îndoială prinţul acesta este o prefigurare a lui Anticrist.

În versetul 1 i se face trecerea de la prinţul Tirului la regele Tirului. Acesta din urmă este spiritul care îl anima pe prinţ. Regele Tirului este renumit pentru frumuseţea sa, dar mândria sa l-a dus la pierzare. Descrierea regelui Tirului ca pecete a perfecţiunii, plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe, avându-şi originea în Eden, grădina lui Dumnezeu, fiind acoperit cu toate pietrele preţioase, ca heruvim uns, şi ca unul care s-a aflat pe muntele sfânt al lui Dumnezeu - ei bine, toate aceste atribute sunt prea impresionante pentru oricare dintre dregătorii pământeni, chiar admiţând că ar putea fi vorba de un limbaj figurat, de licenţe poetice şi de mijloace stilistice, precum hiperbola.

Din această pricină mulţi cercetători ai Bibliei văd în versetele 11-19 o descriere a Satanei şi a căderii sale din cer. Feinberg explică:

Ezechiel avea, după câte se pare, în vedere situaţia existentă în zilele sale, atenţia tuturor fiind îndreptată asupra dregătorului Tirului, întruchiparea mândriei şi fărădelegii oamenilor. Dar pe măsură ce a cumpănit gândurile sale şi căile acelui monarh, e limpede că a văzut dincolo de el forţa motrice şi personalitatea celui ce-i stătea împotrivă, prin opoziţia sa faţă de Dumnezeu. Pe scurt, el a văzut lucrarea şi activitatea lui Satan, pe care regele Tirului îl emula în atâtea privinţe. Amintiţi-vă de incidentul de la Matei 16:21-23 unde Petru a fost mustrat de Domnul nostru Isus. Nu mai fuseseră rostite cuvinte atât de aspre către nici o altă persoană în tot timpul lucrării lui Cristos pe pământ. Dar Domnul nu a vrut să spună că Petru însuşi devenise într-o oarecare măsură Satana însuşi, ci El a vrut să arate că motivaţia din spatele opoziţiei manifestate de Petru faţă de ideea ca Domnul să Se ducă să moară pe cruce nu era alta decât cea a lui însuşi Satana, prinţul demonilor. Aici se pare că avem de a face cu o situaţie similară în sensul că Ezechiel a avut, probabil, în vedere un spirit sau geniu al Tirului comparabil cu puterile îngereşti ţi prinţii din canea Daniel care dirijează de fapt afacerile naţiunilor.

Dacă mândria este atât de periculoasă şi de mortală încât poate distruge până şi pe cei mai puternici şi mai înţelepţi, cu cât mai mult trebuie să ia seama muritorii de rând ca noi ca nu cumva să umble despărţiţi de Domnul, în neatârnare de El!

F. Profeţie împotriva Sidonului (28:20-26)

Al şaselea obiect al judecăţii lui Dumnezeu este Sidonul, oraşul de pe coastă aflat în vecinătatea Tirului. Dumnezeu a avertizat că acest oraş va fi supus ciuraii şi săbiei, dar n-a spus că va fi nimicit pe veci. Sidon există şi în zilele noastre, ca oraş din Liban, deşi Tirul despre care vorbeşte Biblia a fost ras cu desăvârşire de pe lata pământului (vezi 26 :21).

Versetele acestea prezic restaurarea Israelului când Domnul Dumnezeu îşi va întemeia împărăţia pe pământ.

1. Ameninţare cu caracter general împotriva lui Faraon şi a poporului său

În versetele 1-5, Faraon este comparat cu fluviul Nil. Crocodilul acesta este mândru, dar miop. Peştii sunt locuitorii Egiptului. Toţi urmează să fie pedepsiţi de către Dumnezeu. Solicitând ajutor Egiptului. Israel s-a rezemat pe o trestie frântă (v. 6-9a). Egiptul are parte de cea mai aspră pedeapsă din pricina faptului că era nestatornic şi nevrednic de încredere. Daca noi, credincioşii, avem acest defect de caracter, cu ajutorul Domnului trebuie să ne schimbăm. În fond, cu asta Se ocupă El: cu schimbarea caracterului.

Din pricina mândriei lui Faraon, ţara Egiptului va fi pustie timp de patruzeci de ani (v. 9b-12).

Apoi Dumnezeu îi va strânge pe oameni, dar Egiptul nu va mai fi niciodată o împărăţie mare iar Israelul nu-i va mai solicita ajutorul (v. 13-16). Nebucadneţar muncise din greu la asediul Tirului, dar nu primise nici o răsplată pentru asta (din pricina faptului că locuitorii săi s-au refugiat pe insula-fortăreaţă împreună cu averile lor). Prin urmare, Dumnezeu îi va da ca răsplată Egiptul (v. 17-20). În ziua în care Nebucadneţar a primit Egiptul ca plată, Dumnezeu a făcut în aşa fel încât cornul casei lui Israel să înflorească (adică să aibă loc un reviriment de putere despre care nu găsim nici o menţiune în nici un alt loc) iar Ezechiel a vestit mesajul lui Dumnezeu către popor (v. 21).

2. Lamentaţie pentru căderea Egiptului (30:1-19)

Egiptul şi toţi aliaţii săi - Etiopia, Libia şi Lidia - vor cădea răpuşi de sabia babilonienilor (v. 1-9). Nebucadneţar, regele Babilonului, este menţionat aici ca cel care va distruge ţara (v. 10-12).

Cetăţile principale ale Egiptului sunt menţionate aici ca fiind sortite distrugerii împreună cu idolii şi imaginile: Nof (Memfis), Patros (probabil situat în partea superioară a jumătăţii de sud a Egiptului), Zoan (Tanis), No (Teba), Sin (Pelusium), Aven (Heliopolis), Pi Bcseth (probabil străvechea cetate Dafne, v. 13-19 - Aceasta e binecunoscuta cetate de frontieră în care a fost strămutat Ieremia după asasinarea guvernatorului Ghedalia). Profeţia conform căreia nu vor mai fi prinţi din ţara Egiptului (v. 13) s-a împlinit literalmente. Nici un egiptean pur-sânge din familia regală nu a mai domnit în Egipt începând din acel moment. Regele Faruk a aparţinut unei dinastii ce a fost întemeiată de un albanez de pe la începutul anilor 1800. Faruk a fost primul membru al dinastiei care a ştiut bine limba arabă!

3. Prăbuşirea lui Faraon (30:20-31:18)

Aici prăbuşirea Egiptului este văzută în două etape. Unul din braţele lui Faraon a fost frânt, în mod figurat, când el a fost înfrânt în cadrul bătăliei de la Carchemiş din anul 605 Î.Cr. Celălalt a fost frânt când babilonienii au invadat Egiptul, cucerindu-l.

Cu cine s-a asemănat Faraon în măreţia sa? A fost asemenea regelui Asiriei, un cedru falnic. Regele acela a crescut mult, aşa încât a ajuns ca nimeni altul, un arbore uriaş sub a cărui umbră toate naţiunile pământului s-au adăpostit.

Dar din pricina faptului că inima lui i s-a umplut de aroganţă, Dumnezeu l-a dat pe mâna babilonienilor.

Asirianul a fost zdrobit şi aruncat în iad (ebr.: Şeol), pe când alte naţiuni au privit cum se desfăşoară acest lucru (v. 15-17). Naţiunile s-au mângâiat (v. 16) în sensul că au fost satisfăcute să vadă umilirea Asiriei, naţiunea care îi asuprise şi-i dispreţuise. Faraon este ca asirianul prin faptul că, deşi a devenit mare, şi el va fi aruncat în adâncimile Gropii (v. 18).

4. Lamentaţia pentru Faraon şi Egipt

Faraon s-a crezut un pui de leu, dar Dumnezeu l-a considerat un monstru, pe care avea să-l prindă în plasa Lui şi să-l ucidă. Regele Babilonului avea să reducă la zero toată fala Egiptului, ţara urmând să fie pustiită şi redusă la tăcere. Naţiunile au jelit acest lucru, vărsând lacrimi. Domnul i-a poruncit lui Ezechiel să rostească o lamentaţie pentru Egipt, pentru toată mulţimea sa.

Şi Domnul Isus a vărsat lacrimi pentru o cetate de ucigaşi ce nu a vrut să-L primească şi să se adăpostească sub aripile Sale. Lui Dumnezeu Îi pasă de creaturile Sale şi nu-Şi găseşte plăcerea în judecata pe care trebuie s-o aducă peste ele. O, Doamne, dăruieşte-ne lacrimi de compasiune pentru cei pierduţi!

În versetele 17-31 avem o imagine a Şeolului (Groapa) unde este aruncat Egiptul. Acolo se află şi Asiria (v. 22, 23) şi Elamul (v. 24, 25), Meşec şi Tubal (v. 26, 27), Edomul (v. 29) şi sidonienii (v. 30). Egiptul fusese o forţă formidabilă în lume, dar în Şeol ea este redusă la aceeaşi poziţie de umilire şi ruşine ca şi celelalte naţiuni (v. 28, 31, 32). Cu aceasta se încheie oracolele lui Ezechiel împotriva a şapte naţiuni (şi oraşe-state).

A. Profetul primeşte o nouă împuternicire ca străjer

În capitolul acesta Ezechiel este comparat cu un străjer. Dacă îi va avertiza pe oameni, făcându-şi datoria în această privinţă, dar ei vor refuza să ia seama, atunci vor purta răspunderea pentru propria lor nimicire. Pe de altă parte, dacă nu-i va avertiza pe oameni şi aceştia vor pieri, Dumnezeu va cere sângele lor din mâna străjerului.

Dumnezeu l-a făcut pe Ezechiel răspunzător pentru casa lui Israel. Întrebarea se ridică în cazul fiecărui credincios: Pentru cine ne va face Dumnezeu răspunzători? Căror persoane trebuie să le dăm mărturie? Pe cine să avertizăm? Rudele noastre, colegii de serviciu, vecinii, prietenii? Este o răspundere cât se poate de solemnă şi ne vom pricinui daune sufletului nostru dacă nu ne-o vom duce la îndeplinire cu credincioşie.

Oamenii întreabă disperaţi: „Atunci cum să trăim?" O, cât de mulţi oameni nu şi-au pierdut în vremea de acum orice nădejde, fiind cuprinşi de disperare şi deprimare! Răspunsul Domnului este: Pocăiţi-vă! Există speranţă chiar şi pentru cel mai rău păcătos, dar singura nădejde este în îndepărtarea de păcat, iar nu în tolerarea sa. Oamenii se plângeau că Dumnezeu nu S-ar fi purtat drept cu ei, dar El neagă acest lucru, amintindu-le că El îl va ierta pe omul rău care îşi mărturiseşte păcatul şi se lasă de el. Tot aşa, El îl va pedepsi pe un om drept care se întoarce înapoi la fărădelege.

Gura lui Ezechiel a fost deschisă, el nemaifiind mut când un om care a reuşit să evadeze din Ierusalim a venit şi a anunţat: „Cetatea a fost capturată!" (vezi 24:27).

După câte se pare, versetele acestea se referă la puţinii evrei ce au fost lăsaţi să locuiască mai departe în ţara Israelului după căderea Ierusalimului. Ei au argumentat că dacă un singur om - Avraam - a moştenit ţara, cu cât mai mare este dreptul unui grup ca al lor s-o moştenească. Dar pe Dumnezeu îl interesa calitatea, nu cantitatea. Chiar în acel timp ei comiteau tot felul de păcate de idolatrie, ţara urmând să fie curăţită de aceste urâciuni, care mărturiseau împotriva lor. Ei nu erau descendenţi adevăraţi (spirituali) ai lui Avraam. Mărturisirea lor exterioară, doar cu gura, nu i-a salvat de judecată, deoarece pe Dumnezeu nu-L interesează doar vorbele rostite de cineva, ci şi viaţa acelui om (cf. Iacov 2:14).

Oamenilor le plăcea să-l asculte pe Ezechiel vorbindu-le, dar nu aveau de gând să pună în aplicare cuvintele sale! Când profeţiile sale aveau să se împlinească, ei aveau să ştie că în mijlocul lor s-a aflat un profet.

Noi trebuie să ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu cu intenţia de a-l pune în aplicare în viaţa noastră şi de a ne verifica mereu inimile, ca nu cumva să nu aplicăm ceea ce am auzit. Cel mai bun răspuns la o predică nu este: „O, ce predică frumoasă a fost!" ci „Dumnezeu mi-a vorbit, acum trebuie neapărat să fac ceva."

B. Păstorii falşi şi păstorul cel bun

Păstorii (dregătorii) erau interesaţi doar pentru binele lor, iar nu şi pentru binele oilor (oamenii). Ei domneau cu asprime iar oile s-au risipit. Până în ziua de azi mulţi conducători religioşi nu au învăţat lecţia că trebuie să slujească oile pe care le păstoresc. Ei confundă „serviciul" cu

un mijloc de câştig. Putem da slavă lui Dumnezeu pentru lideri care slujesc cu evlavie, dându-se exemple pe ei înşişi în faţa turmei. Domnul a permis risipirea turmei în primul rând pentru a împiedica provocarea unor daune şi mai mari (v. 10). Yates descrie situaţia foarte bine: Ni se înfăţişează un tablou sfâşietor ai predicatorilor necredincioşi din vremea lui Ezechiel. Turma este risipită, neglijată şi flămândă, în timp ce păstorii egoişti se lăfăiesc în huzur, benchetuind fără să le pese de responsabilităţile ce le revin. Ei au grijă să-şi procure mâncarea lor, hainele lor şi toate conforturile, dar de alţii nu le pasă nici o clipă.

Prin urmare, Dumnezeu este hotărât să-Şi salveze oile din mâna acestor păstori falşi. Dar tot timpul El are în vedere binecuvântarea şi astfel va strânge oile şi va purta de grijă, ocupându-Se de nevoile individuale ale persoanelor. Cea mai mare binecuvântare va consta în relaţia dintre Domnul şi oile Sale, o părtăşie intimă între Dumnezeu şi om.

El va fi Păstorul lor şi-i va duce în ţara lor domnind peste ei (în timpul Mileniului). Evanghelistul D. L. Moody reliefează minunat slujba lui Dumnezeu faţă de oile Sale: Observaţi această serie de afirmaţii care încep toate cu promisiunea Domnului: „voi face cutare şi cutare lucru":

Păstorul şi oile -

v. 11. Le voi căuta cu stăruinţă.

v. 12. Le voi izbăvi.

v. 13. Le voi scoate afară.

v. 13. Le voi aduna.

v. 13. Le voi aduce înăuntru.

v. 14. Le voi hrăni.

v. 15. Le voi duce la odihnă.

v. 16. Le voi lega pe cele rănite.

v. 16. Le voi întări pe cele slabe.

Există multe oi slabe în stâna lui Dumnezeu, dar nici una în păşunea Lui.

Unii oameni, inclusiv un anumit tip de predicatori, încearcă să sugereze că Dumnezeul Vechiului Testament ar fi o Zeitate aspră şi neiubitoare, în contrast cu Dumnezeul prezentat în Noul Testament. (Un aşa-zis „episcop" protestant liberal din Washington, D.C. L-a blasfemiat în anii 1950 pe Dumnezeul Vechiului Testament, numindu-L un „bully" (ceea ce s-ar putea traduce prin „tiran." n.tr.)) John Taylor reuneşte minunat revelaţiile despre Dumnezeu ca păstor în Vechiul şi Noul Testament: Imaginea păstorului care caută pe cel rătăcit din versetul 12 este o remarcabilă anticipare a pildei oii pierdute (Luca 15:41), pe care negreşit Domnul nostru şi-a întemeiat-o având ca punct de plecare acest pasaj din Ezechiel. În el sunt ilustrate cât se poate de limpede calităţile pline de duioşie şi de iubire ale Dumnezeului Vechiului Testament, dându-se o lovitură de moarte celor care încearcă să introducă o linie de demarcaţie între Iahve, Dumnezeul Israelului, şi Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. De altfel, acesta nu e singurul pasaj [din Vechiul Testament] care vorbeşte despre păstorul plin de dragoste şi tandreţe (cf. Psalmi 78:52; 79:13; 80:1; Isaia 40:11; 49:9f.; Ieremia 31:10).

Domnul Dumnezeu îşi va salva de asemenea oile Sale adevărate de păstorii falşi, care sunt plini de egoism şi cruzime. „Robul meu David” din versetele 23 şi 24 se referă la Domnul Isus, care este descendent al lui David. Evreul creştin David Baron explică: Chiar şi evreii au explicat numele „David" din aceste pasaje ca o referire la Mesia - marele Fiu al lui David în care îşi găsesc împlinirea toate promisiunile făcute către casa lui David. Astfel Kimchi, în comentariul său asupra textului de la Ezechiel 34:23, spune: „Robul Meu David - adică, Mesia care va ieşi din sământa sa în vremea mântuirii": iar în versetul 24 din capitolul 37 el face următoarea observaţie: „Regele Mesia - numele Său se va numi David deoarece El va fi din sământa lui David." Şi tot aşa procedează, practic; toţi comentatorii.

Sunt descrise aici siguranţa şi prosperitatea turmei lui Dumnezeu în timpul viitoarei domnii a lui Cristos. În cadrul unui legământ de pace (v. 25) vor fi şuvoaie de binecuvântare (v. 26) şi o grădină renumită (v. 29). Forma ideală de guvernământ este o monarhie benefică şi absolută, având-L pe Cristos ca Rege.

C. Pierzarea Edomului

Muntele Seir este Edom. Acea ţară este înfierată aici de Domnul din pricina urii nepotolite pe care a avut în permanenţă faţă de evrei, pentru ca s-a bucurat de căderea Ierusalimului, s-a purtat cu cruzime faţă de fugari şi pentru că a complotat să pună mâna pe ţara Israelului. Edomul dorea binecuvântarea dar pe Domnul nu-L dorea. Despărţiţi de Domnul Isus nu putem fi binecuvântaţi, adevăr valabil şi în zilele noastre. Edom este sortit veşnicei pustiiri şi pierderii oricăror legături comerciale (v. 7).

Edomul i-a blasfemiat pe evrei, tratându-i ca pe nişte duşmani. Dar Domnul încă Se identifică pe Sine cu poporul Său. Copiii Lui au fost disciplinaţi de El, dar nu şi respinşi. Edomul a făcut greşeala mare de a nu fi observat această importantă distincţie.

După cum s-a bucurat Edomul de pustiirea Israelului, tot aşa se va bucura întregul pământ de nimicirea Edomului. Lui Dumnezeu nu-I face plăcere când credincioşii se bucură în taină de căderea duşmanilor credinţei. Dragostea adevărată nu simte nici o satisfacţie, nici măcar în taină, când alţii sunt copleşiţi de durere - fie prieteni, fie duşmani.

Capitolul 36 a fost numit „Evanghelia după Ezechiel, "în mare măsură datorită versetelor 25-30.

Naţiunile care au luat cu japca ţara Israelului, bătându-şi joc de poporul lui Dumnezeu, în special naţiunea Edom, vor fi pedepsite de Iehova."

Cetăţile Israelului şi târgurile sale vor fi locuite, ţara urmând să fie mai mănoasă şi mai prosperă decât în orice perioadă anterioară; iar celelalte naţiuni nu vor mai lovi Israelul cu tot felul de împunsături răutăcioase.

Dar nu numai ţara va fi restaurată, ci şi oamenii, fiind repatriaţi. Iată motivele pentru care au fost exilaţi: vărsările de sânge şi idolatria; ei au făcut să fie vorbit de rău numele lui Dumnezeu printre naţiunile în mijlocul cărora au umblat.

Pavel citează versetul 22 la Romani 2:24, când face un rechizitoriu aspru la adresa inconsecvenţei evreilor în raport cu Neamurile şi cu legea. Pentru a-Şi răzbuna numele, iar nu de dragul lui Israel, îi va readuce Dumnezeu pe israeliţi înapoi în patria lor.

Versetele 24-29 descriu regenerarea spirituală a Israelului. Dumnezeu îi va curaţi, le va dărui o inimă nouă şi un duh nou (naşterea din nou) şi-i va salva de necurăţie. Keil comentează pe marginea acestui important pasaj: Curăţirea de păcate, care corespunde cu îndreptăţirea, şi nu trebuie confundată cu sfinţirea, este urmată de reînnoirea cu Duhul Sfânt, care îndepărtează inima veche de piatră, punând în locul ei o inimă nouă de carne, pentru ca omul să poată aduce la îndeplinire poruncile lui Dumnezeu şi să umble în noua viaţă. Când Domnul nostru S-a minunat de ignoranţa lui Nicodim cu privire la naşterea din nou, negreşit El Se va fi aşteptat ca acest pasaj din Ezechiel să-i fie cunoscut acestui învăţător al Israelului (Ioan 3:10).

Se va produce o creştere substanţială a recoltelor de grâne şi de fructe, israeliţii nemaisuferind niciodată de foame. Toate acestea le va realiza Domnul, nu pentru meritele lor, ci pentru a-Şi da cinste Numelui Său.

Naţiunile din jur vor cunoaşte că Dumnezeu a repopulat şi resădit ţara. Oamenii vor fi din nou numeroşi ca turmele de animale în Ierusalim în zilele de sărbătoare. Aceste profeţii au cunoscut o împlinire parţială când s-au întors evreii din exilul babilonean, dar împlinirea lor deplină este încă în viitor. În timpul domniei viitoare a lui Cristos. Israelul modern a dobândit statutul de stat independent în anul 1948. Evreii se întorc chiar în prezent, în număr destul de mic în ţara lor, cuprinşi de necredinţă. Prin urmare acesta este un indiciu al faptului că se apropie venirea Domnului.

E. Vedenia văii oaselor uscate (37:1-14)

În vedenia din versetele 1 şi 2, Ezechiel a văzut oasele uscate ale lui Israel şi Iuda, într-o vale. I s-a poruncit să proorocească oaselor să învie. Yates aplică acest lucru la propria noastră nevoie din zilele noastre de a avea suflarea vieţii: Într-o manieră neobişnuită, stranie şi dramatică, profetul aduce vestea plină de bucurie conform căreia mai este nădejde pentru Israel. Da, încă mai e loc pentru o trezire! Chiar oasele uscate, liră tendoane, lipsite de carne şi sânge, pot învia. Venirea Duhului lui Dumnezeu aduce viaţă. Acelaşi adevăr extraordinar este necesar şi astăzi într-o lume plină de oase uscate. Avem nevoie să vină Duhul Sfânt cu puterea Sa dătătoare de viaţă, pentru ca o trezire adevărată să cuprindă întregul pământ, (Geneza 2:7; Apocalipsa 11:11).

Prima oară când a rostit Cuvântul lui Dumnezeu oasele au fost acoperite de tendoane, carne şi piele.

În continuare el a prorocit vântului sau suflării şi trupurile au fost pătrunse de suflare. Lucrul acesta îşi găseşte împlinirea în restaurarea naţională a Israelului (v. 11-14), mai întâi restaurarea unui popor mort din punct de vedere spiritual, şi apoi regenerarea lor.

Să nu ne scape paralela cu propria noastră regenerare. Trebuie să fie prezent Cuvântul Domnului (v. 4) şi Spiritul (suflarea) lui Dumnezeu (v. 9).

F. Reunificarea celor două regate Israel şi Iuda (37:15-28)

Ezechiel primeşte în continuare porunca de a lua două beţe, unul reprezentând pe Iuda şi celălalt pe Israel (Iosif şi Efraim). Punându-le cap la cap, el a făcut din ele un singur băţ. Asta înseamnă că cele două regate, rupte în două în timpul domniei lui Roboam, vor fi reunite. Un singur rege (Mesia) va domni peste ele. Ele vor fi salvate, curăţite şi restaurate.

David (aici Domnul Isus) va fi regele iar oamenii îl vor asculta implicit. Dumnezeu va încheia un legământ veşnic de pace cu ei iar templul va fi stabilit în mijlocul lor. Această profeţie încă nu s-a împlinit.

Capitolul de faţă împreună cu următorul prezic nimicirea viitoare a vrăjmaşilor lui Israel. Gog este în fruntea acestor duşmani iar Magog este ţara acestuia. Nu există un acord de păreri în rândurile cercetătorilor Bibliei asupra identităţii lui Gog. Se pare că timpul desfăşurării evenimentelor descrise aici va fi după revenirea Israelului în ţară. Dar înainte de a începe Mia de ani (Mileniul). Gogul şi Magogul despre care vorbeşte Apocalipsa 20:8 aparţin însă perioadei de după Mileniu.

G. Distrugerea duşmanilor viitori ai Israelului (cap. 38,39)

Dumnezeu va ademeni pe Gog şi pe aliaţii săi ca să-şi strângă trupele (v. 1-6). Despre Gog se spune că este prinţul Roşului, (Versiunea KJV, care redă termenul ebraic roş ca adjectiv cu sensul de „principal" modificând sensul lui „prinţ", se bazează pe textul latin al traducerii Vulgata şi pe Targum, şi nu este o redare exactă. Surprinzător este faptul că tocmai această variantă a fost adoptată de traducerea NIV, poate ele teamă ca nu cumva oamenii să interpreteze termenul Roş drept Rusia. Dar interpretarea lui Roş ca nume propriu nu rezolvă problema, neputând stabili la ce domeniu se aplică termenul. S-ar putea, într-adevăr, referi la Rusia, dar nu este deloc cert. Cei mai mulţi istorici şi geografi precizează că Meşec şi Tubal ar fi regiuni din zona centrală a Turciei actuale.) Meşecului şi Tubalului, denumiri pe care unii le-au interpretat ca fiind termenii din care provin Rusia, Moscova şi Tobolsk. Este o posibilitate fascinantă, dar nici pe departe dovedită. Aceştia se vor deplasa în sud, atacând Israelul. Evreii vor locui în acest timp în siguranţă, în sate fără ziduri. Dumnezeu cunoaşte planurile duşmanului chiar cu mii de ani înainte. El are un plan pentru izbăvirea poporului Său, ceea ce-i umple de mângâiere pe credincioşi.

Apoi forţele lui Gog se vor năpusti asupra ţării. Dar vor fi întâmpinate de mânia şi gelozia lui Dumnezeu. Ţara va fi groaznic zguduită de un mare cutremur; oamenii lui Gog vor fi îngroziţi de ciumă, sânge, ploi torenţiale, grindină, foc şi pucioasă (v. 17-23).

Distrugerea duşmanilor lui Dumnezeu ne aminteşte de promisiunea lui Dumnezeu din Isaia 54:17: „Nici o armă făurită împotriva ta nu va propăşi. Aceasta este moştenirea slujitorilor Domnului."

Hoardele lui Gog vor fi total nimicite pe munţii lui Israel. Menţionarea arcurilor şi săgeţilor din versetul 3 nu înseamnă neapărat că aceste armate din viitor vor recurge la tipul acesta de arme primitive, deşi nu este exclus să se întâmple aşa. Dar de ce ar proceda vreo naţiune în felul acesta? - s-ar putea cineva întreba. O explicaţie posibilă ar fi faptul că de ani de zile diverse puteri militare lucrează de zor, încercând să inventeze arme care sa facă total inutile orice arme mecanice, cum ar fi tancul, avionul etc. Dacă această invenţie va reuşi, atunci va fi nevoie

din nou să se revină la cai şi la arme ne-mecanice în cursul războaielor. Pe de altă parte, S. Maxwell Coder susţine că termenii din originalul ebraic sunt suficient de labili pentru a permite existenţa unor armamente moderne, sofisticate. Astfel arcurile şi săgeţile ar putea însemna dispozitive de lansare şi proiectile. „Caii" de la 38:4 (textual „săritorii") ar putea fi vehicule autopropulsate ca de exemplu tancuri sau elicoptere. Armele de la 39:9,10 nu sunt neapărat făcute din lemn. Termenul din original ar putea însemna, conform multor comentatori, echipament militar cum ar fi carburant sau propulsoare de rachete.

Domnul îşi va răzbuna numele Său cel sfânt în ziua aceea.

Armele lui Gog, împrăştiate pe munţi, vor asigura combustibil pe o perioadă de şapte ani. Faptul că nu vor avea nevoie de lemne de pe câmp sau din pădure cu care să facă focuri de tabără ar părea să vină în sprijinul părerii că abundentele arme abandonate vor fi totuşi confecţionate din lemn.

Îngroparea trupurilor moarte va avea loc în Valea lui Hamon Gog (Mulţimea lui Gog), la răsărit de Marea Moartă. Această operaţie va dura şapte luni.

Trupurile moarte ale cailor şi călăreţilor vor asigura un mare ospăţ pentru păsările şi animalele de pradă.

În ziua aceea, Neamurile vor şti că robia Israelului s-a datorat nu faptului că Dumnezeu ar fi fost neputincios în a o împiedica să se întâmple, ci din pricina faptului că necurăţia şi fărădelegile poporului lui Dumnezeu au reclamat acest lucru.

Restaurarea, lui Israel va fi astfel completă. Israeliţii vor uita ruşinea lor şi-L vor recunoaşte pe Domnul, care îşi va revărsa Duhul Său peste casa lui Israel.

1. Omul cu trestia de măsurat

Încă de la primele versete aflăm că lui Ezechiel i s-a dăruit o vedenie a cetăţii Ierusalim şi a templului din timpul Mileniului. În al paisprezecelea an după ce a fost capturat Ierusalimul, Ezechiel a fost răpit în cadrul unor vedenii şi aşezat pe un munte foarte înalt. I s-a arătat o vedenie a cetăţii Ierusalim şi a templului milenar de către un om a cărui înfăţişare era ca de bronz. Profetului i s-a poruncit să-şi fixeze în minte tot ce a văzut şi să facă cunoscut casei lui Israel. Exact acest lucru îl face el în capitolele ce urmează.

2. Poarta de răsărit a curţii exterioare

Întrucât templul era dispus de la est la vest, intrarea naturală a fost poarta de est, şi tocmai cu acest amănunt arhitectural începe descrierea. Mai întâi, zidul din jurul exteriorului templului este măsurat (v. 5). Apoi este descrisă poarta de est a acestei curţi exterioare (v. 6-16).

3. Curtea exterioară

În faţa pavimentului, care ar putea fi un fel de mozaic, ca la 2 Cronici 7:3 şi Estera 1:6, urmează să se afle treizeci de cămăruţe.

4. Celelalte două porţi ale curţii exterioare

Poarta îndreptată spre nord urmează să fie ca cea de est, cu bolţi şi palmieri. Poarta de sud are aceleaşi dimensiuni şi aceeaşi structură. Spre vest nu există nici o poartă.

5. Cele trei porţi ale curţii interioare

Curtea interioară are de asemenea trei porţi: poarta de sud (v. 28-31); o a doua poartă spre est (v. 32-34); şi o poartă spre nord (v. 35-37).

6. Echipamentul pentru jertfe

Opt mese din portic vor fi la poarta de nord pentru animalele de jertfă. De asemenea, patru mese din piatră cioplită vor fi folosite pentru arderile-de-tot. Vor exista instrumente pentru sacrificarea animalelor şi cârlige de un lat de palmă.

7. Camerele pentru preoţi

Vor fi camere pentru cântăreţi, una spre sud şi alta spre nord. Prima va fi pentru preoţii care au în grija lor templul; cealaltă dinspre nord este pentru preoţii care au în grija lor altarul (fiii lui Ţadoc).

8. Porticul templului

Porticul sau pridvorul templului pare să fie proiectat ca cel din templul lui Solomon. Stâlpii ne amintesc de cei numiţi Iachin şi Boaz din templul lui Solomon (1 Regi 7:2.1).

Capitolul 40 se ocupă în principal de zona din jurul templului; capitolul 41 descrie templul propriu-zis. Măsurătorile detaliate din capitolele 40-43 ne amintesc că în toată slujirea noastră trebuie să construim conform datelor prescrise de Dumnezeu (vezi Exod 25:40). Aceste măsurători precise nu ar avea nici un sens, dacă nu am avea de a face cu o clădire în sens literal. O clădire alegorică sau simbolică nu ar fi prezentată cu atâtea detalii arhitectonice. De asemenea, nimeni nu a putut să ofere o explicaţie satisfăcătoare a diverselor componente, dacă într-adevăr acestea ar fi doar simbolice, cum susţin unii.

9. Templul şi Locul Preasfânt

Măsurătorile lăcaşului de închinăciune urmează a fi exact ca cele din templul lui Solomon şi de două ori mai mari decât cortul (tabernacolul) din pustie. Omul cu înfăţişare de bronz l-a dus pe Ezechiel în lăcaşul de închinăciune (sanctuar), dar numai el singur a intrat în Locul Preasfânt, amintindu-ne din nou despre restricţiile ce guvernau templul din vechime şi din cortul întâlnirii cu privire la intrarea în Sfânta Sfintelor (vezi Evrei 9:8, 12; 10:19). Aceeaşi divizare dublă a templului străvechi se pare că va continua şi în templul din timpul Mileniului.

10. Camerele laterale

Templul va fi foarte masiv şi încăpător; va avea trei caturi cu treizeci de camere la fiecare cat. Pe linie ascendentă ele vor creşte în mărime, probabil printr-o pătrundere mai mare în interiorul structurii propriu-zise, în gen de scară (v. 7).

În faţa laturii de vest a complexului templului se va afla o clădire separată de şaptezeci de coţi pe nouăzeci de coţi. Nu se precizează scopul acestei clădiri.

12. Măsurătorile templului

Călăuza lui Ezechiel la templu l-a măsurat şi a constatat că are o sută de coţi lungime şi o sută de coţi lăţime.

13. Decorul interior şi mobilierul templului

Interiorul templului urmează să fie prevăzut cu galerii de ambele părţi, stâlpi ai uşilor şi cadre de ferestre teşite. Heruvimi şi palmieri vor avea rol decorativ, alternând de jur împrejurul clădirii. Heruvimii, care ne amintesc de sfinţenia lui Dumnezeu (vezi Geneza 3) vor avea o faţă de pui leu întoarsă către un palmier şi o faţă de om către celălalt palmier. Palmierii simbolizează victoria şi neprihănirea în Scriptură.

Altarul, ce trebuie să fie din lemn, este numit de călăuza lui Ezechiel: „masa ce este în faţa Domnului." Templul urmează să fie prevăzut cu două uşi din câte două panouri fiecare, de asemenea sculptate cu heruvimi şi palmieri. Porticul din afară va fi acoperit cu un coviltir de lemn.

Nu se spune nimic despre vreo catapeteasmă, sau despre chivot sau despre vreun mare preot. Catapeteasma a fost sfâşiată în două la Calvar. Simbolismul chivotului este împlinit de Cristos iar acolo El va fi Slăvitul Mare Preot.

14. Camerele de locuit ale preoţilor

Preoţit vor locui în partea de nord şi de sud a templului. În aceste zone preoţii vor mânca jertfele prea sfinte şi-şi vor întreţine veşmintele sacre pentru slujbă.

15. Măsurătorile curţii exterioare

Măsurătorile curţii exterioare vor fi de cinci sute de trestii de fiecare din cele patru laturi. Distincţia dintre sfânt şi cel nesfânt (sau comun) din versetul 20 este deosebirea dintre ceea ce noi am numi sacru şi secular. Este deosebirea dintre închinare şi treburile obişnuite de fiecare zi.

B. Închinarea în timpul Mileniului (capitolele 43,44)

Anterior în cuprinsul cărţii Ezechiel (11:23) am văzut norul de slavă părăsind cu reticenţă templul din Ierusalim. Dar slava Dumnezeului lui Israel se va întoarce în Persoana Domnului Isus, când El va veni să domnească.

El va locui pe veci în mijlocul poporului Său; nu se va mai practica desfrâul (idolatria) şi toate urâciunile ce însoţesc această practică la umbra templului.

Când Casa lui Israel se va ruşina de tot ce au făcut, vor vedea tiparul, proiectul şi aranjamentul noului templu. De îndată ce se vor pocăi, Dumnezeu le va dărui o nouă speranţă. (Şi noi ar trebui să reacţionăm în felul acesta când se pocăieşte cineva.) Oamenilor a trebuit să li se spună că întreaga zonă din jurul vârfului muntelui pe care se va clădi templul va fi preasfântă.

Adevărata vedere a slavei Domnului ne face să ne ruşinăm de nelegiuirile noastre (v. 10):

Privirea ce l-a topit pe Petru,

Faţa ce Ştefan a văzut-o,

Inima ce a plâns cu Măria

E singura ce de idoli ne poate îndepărta.

- Autor anonim

În continuare sunt date măsurătorile altarului, care se pare că este ca o platformă terasată. Vatra altarului este chiar suprafaţa altarului, unde se face focul. Altarul va avea patru coarne ce se ridică din vatră. O trăsătură neobişnuită a acestui altar va fi faptul că va avea patru trepte ce vor conduce la el; or, acest lucru fusese interzis în cadrul primului templu. Acesta va fi însă atât de înalt încât va fi nevoie de o modalitate de a se ajunge până sus.

În continuare se prescrie ritualul ce va trebui respectat pentru consacrarea altarului prin sânge. Asta va dura şapte zile şi importanţa sa în închinarea publică a Israelului se poate vedea din mai multe texte din Vechiul Testament: Exod 29:37; Levitic 8:11,15, 9,33; 1 Regi 8:62-65; şi 2 Cronici 7:4-10, După toate aceste rituri, în ziua a opta vor începe jertfele regulate.

Capitolul se încheie pe o notă de îmbărbătare: nu numai că Dumnezeu va accepta ofrandele oamenilor, ci ,,Eu vă voi accepta," spune Domnul Dumnezeu. Observaţi că preoţii în ziua aceea vor fi fiii lui Ţadoc (v. 19), o onoare ce va izvorî probabil din loialitatea neclintită a lui Ţadoc faţă de David şi Solomon.

Poarta de est a curţii exterioare trebuie să stea în permanenţă închisă deoarece odată ce Domnul va reveni în templu, nu va mai pleca niciodată. Doar prinţul va putea sta în porticului porţii şi mânca jertfa acolo. Unii cred că prinţul este Mesia însuşi, alţii că este un descendent al lui David care va sluji de vice-regent sub Cristos. Regele. Dar F. W. Grant scoate în evidenţă faptul că el nu poate fi Mesia, deoarece are fii (46:16) şi aduce o jertfă de păcat pentru el însuşi (45:22).

Când Domnul l-a adus pe Ezechiel în partea din faţă a templului, profetul a fost izbit de gloria Domnului, în timp ce aceasta a umplut casa. Versetul 4 ar trebui să genereze o dorinţă aprinsă de a avea adunări de închinăciune în care slava Domnului să fie atât de evidentă încât închinătorii să se proştearnă înaintea Lui. Domnul l-a instruit să ia aminte îndeaproape la noile rânduieli privitoare la templu, la intrarea şi ieşirile sale (v. 5), şi să-i prevină pe oameni că trebuie să înceteze folosirea oricărui străin în cadrul slujbei de la templu (v. 6-9).

De aici înainte lucrările de corvoadă vor fi repartizate leviţilor, care căzuseră odată în idolatrie. Numai fiii lui Ţadoc vor putea sluji ca preoţi, apropiindu-se şi slujind lui Dumnezeu. Fiii lui Ţadoc au fost credincioşi în vremurile de necaz prin care a trecut David (2Samuel 15:24;1Regi 1:32 etc; 2:26, 27, 35). S-ar putea ca leviţii să fie suspendaţi din slujba lor preoţească din pricina blestemului rostit împotriva familiei lui Eli, datorită necredincioşiei sale din perioada regilor. Aflăm din toate acestea că păcatul are adesea consecinţe amare şi că credincioşia va fi răsplătită.

Preoţii vor fi obligaţi să poarte haine de in, nu de lână. Expresia „în hainele lor sfinte ei nu vor sfinţi poporul" (v, 19b) se referă la o sfinţenie ritualistă rezervată doar pentru slujba sanctuarului, nu pentru îndatoririle obişnuite ale preoţilor (Exod 29:37; 30:29; Levitic 6:18,27; Hagai 2:10-12).

Se dau reguli pentru tunsori corecte, cu privire la vin şi la căsătoriile corespunzătoare pentru preoţi.

Fiii lui Ţadoc vor sluji şi în rolul de învăţători şi judecători, făcându-i pe copiii lui Dumnezeu să discernă între ceea ce e sfânt şi curat pe de o parte şi ceea ce e nesfânt şi necurat, pe de altă parte.

Contactul necesar cu un mort va necesita anumite ritualuri de curăţire.

Ei vor fi întreţinuţi din lucrurile închinate Domnului. Domnul vrea să fie moştenirea lor, iar ei nu vor avea nimic pe pământ. Acest lucru este valabil în cazul slujitorilor lui Dumnezeu astăzi; El doreşte să ne găsim desfătarea deplină în El, şi astfel să putem fi liberi să slujim şi neîmpovăraţi de ataşamente lumeşti. Ca Pavel şi noi putem învăţa să fim mulţumiţi în orice stare ne-am afla (Filipeni 4:11), dar este un lucru pe care trebuie să ne deprindem să-l învăţăm, deoarece nu se obţine de la sine. Un om frânt poate spune „Nu doresc pe nimeni pe pământ în afară de Tine. Dumnezeu este tăria inimii mele şi porţiunea mea pe veci" (Psalmi 73:25,26).

În centrul ţării Israelului, se va pune deoparte o porţiune de teren ca district sfânt pentru Domnul. Acest teren va fi de douăzeci şi cinci de mii de coţi pe zece mii.

Va fi împărţit în două fâşii. Jumătatea de sus va conţine sanctuarul şi va fi în acelaşi timp pentru preoţi. Jumătatea de jos va fi pentru leviţi.

În partea de jos a pătratului va fi o a treia fâşie, un loc comun, care va cuprinde cetatea Ierusalim.

Tot terenul din partea de est şi de vest a acestui pătrat, până la hotarele ţării, va aparţine prinţului.

Prinţii Israelului trebuie să aplice dreptatea în toate relaţiile lor cu oamenii (v. 9), folosind balanţe şi măsurători drepte.

În aceste versete tuturor oamenilor li se cere să aducă un anumit procent din recoltele lor prinţului din Israel, pentru ca din aceste ofrande să se aducă jertfele obişnuite, la timpurile prevăzute.

În prima zi a lunii întâi, sanctuarul urmează să fie curăţit iar în a şaptea zi a aceleaşi luni, oamenii urmează să fie curăţiţi de păcatele comise neintenţionat sau din ignoranţă.

Paştele trebuie serbat în ziua a paisprezecea a lunii întâi iar Sărbătoarea Corturilor în ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea. Nu se menţionează Sărbătoarea Rusaliilor, Sărbătoarea Trâmbiţelor sau Ziua Ispăşirii. În lumina tuturor acestor ritualuri şi zile sfinte, ce recunoscători trebuie să fim noi pentru lucrarea înlocuitoare adusă odată pentru totdeauna de Cristos pentru noi!

Jertfele din timpul Mileniului

În Ezechiel 43:20,26; 45:15, 17 despre unele din jertfe ce vor fi aduse în timpul Mileniului se spune clar că vor fi în scopul ispăşirii. Cum putem reconcilia atunci acest text cu cel de la Evrei 10:12: „Dar Omul acesta, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate pe veci, S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu." Sau Evrei 10:18: „Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este jertfă pentru păcat."?

În sensul pe care-l are în VT, termenul „ispăşire" (textual „acoperire") nu înseamnă niciodată îndepărtare a păcatelor. Evrei 10:4 ne aminteşte că „...nu este posibil ca sângele taurilor şi al caprelor să îndepărteze păcatele." Mai degrabă jertfele au fost o amintire anuală a păcatelor (Evrei 10:3). Ce a însemnat atunci atonement (ispăşire)? A însemnat că jertfele produceau o curăţie exterioară, ceremonială. Ele le confereau oamenilor o purificare rituală, învrednicindu-i să se apropie ca închinători în părtăşie cu Dumnezeu. Jertfele făceau ispăşire chiar pentru lucruri inanimate, cum ar fi altarul (Exod 29:37), unde nu se punea problema iertării de păcate. Tot ce înseamnă este că altarul era curăţit din punct de vedere ceremonial şi astfel devenea potrivit pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Când citim despre iertarea de păcatul neintenţionat în legătură cu ispăşirea (Levitic 4:20), aceasta nu poate să însemne decât îndepărtarea întinării ceremoniale, pentru ca persoana să se poată apropia la închinare.

În zilele noastre termenul atonement (ispăşire) a căpătat un sens mult mai larg şi mai profund. Este folosit, de pildă, pentru a descrie lucrarea jertfitoare a lui Cristos prin care păcatele noastre sunt îndepărtate iar noi suntem împăcaţi cu Dumnezeu. Dar nu are niciodată sensul acesta în Biblie. (La Romani 5:11 în traducerea KJV, termenul atonement (ispăşire) ar fi trebuit să fie înlocuit cu reconciliation (împăcare) ca în NKJV şi în alte versiuni.)

Jertfele în istoria Israelului îndreptau privirile spre jertfa perfectă şi completă a lui Cristos. Jertfele din timpul Mileniului vor comemora lucrarea Sa de pe Calvar. Ele vor fi memoriale pentru Israel cum este Cina Domnului pentru noi. Pasajele din Evrei nu exclud nici o ceremonie de aducere de jertfe în viitor. Dar ele insistă că nici un fel de jertfe viitoare nu vor putea fi în stare să se ocupe în mod eficace de păcate, după cum n-au putut să o facă nici în trecut.

Versetele 1-8 ne spun cum prinţul urmează să stea la poarta de est a curţii interioare pentru a se închina când îşi aduce jertfele pentru Sărbătoarea Sabatului şi cea a Lunii Noi (v. 6). El nu poate intra în curtea interioară. Oamenii trebuie să stea în spatele prinţului şi să se închine în timp ce preoţii aduc jertfa. Nici prinţul, nici oamenii nu au voie să intre în curtea interioară. În Mileniu, Israel îl va vedea pe Cristos în jertfe, ceea ce naţiunea integrală n-a făcut în trecut.

Oamenii trebuie să iasă din curtea exterioară prin poartă opusă celei prin care au intrat. Ei trebuie să urmărească mişcările prinţului.

În versetele 11 şi 12 sunt descrise jertfele de bunăvoie ale prinţului.

În versetele 13-15 jertfele zilnice. Legi privitoare la averea prinţului îl împiedică de a o pierde pentru totdeauna sau de a şi-o mări pe căi necinstite.

Sunt prevăzute bucătării pentru preoţi şi pentru popor.

1. Vindecarea apelor

Ezechiel a văzut o vedenie a unui râu care curgea de la uşa templului, curgând pe lângă altar şi ajungând la zidul de sud al porţii de est, după care se vărsa în Marea Moartă. Apele mării vor fi vindecate şi vor fi pline de peşti. Yates scrie: Apa vieţii este un simbol folosit cu precădere în Vechiul Testament. Zonele aride au nevoie de apă ca sa întreţină viaţa. Ezechiel vede curgând din Templu un pârâu care trece prin zonele aride din Arabah. Crescând în volum, pârâul acesta aduce viaţă şi sănătate şi rodnicie pretutindeni pe unde trece. Este singurul remediu de care este nevoie. Isus S-a folosit de acest simbol ca punct de plecare pentru predica ţinută femeii de la fântână. (conform şi Psalmi 1:3; 46:4; Ioel 3:18; Zaharia 14:8; Ioan 4:7-15; 7:38; Apocalipsa 22:1.2). Acest pârâu (sau râu în adevărat sens geografic) este un minunat simbol al binecuvântării, larg răspândite, dar incomplete (v. 11) ce se va revărsa în timpul Domniei lui Cristos din Mileniu. Dumnezeu va locui în templu şi, prin urmare, va fi un râu de binecuvântare, crescând mereu, care se va întinde şi spre alte locuri. Astăzi Dumnezeu locuieşte în trupurile noastre (1 Corinteni 6:19) şi prin urmare ar fi normal ca un râu de binecuvântare să se reverse de la noi spre alţii din jurul nostru (Ioan 7:37, 38). „Dacă un om este umplut cu Duhul Sfânt şi viaţa lui atinge alte vieţi, se vor produce numaidecât lucruri semnificative pentru Dumnezeu." Ce provocare pentru noi să îndeplinim condiţiile care să poată produce binecuvântarea! Râul va aduce viaţă pretutindeni pe unde va trece - o imagine vie a lucrării dătătoare de viată a Duhului Sfânt.

2. Hotarele ţării (47:13-23)

Hotarele viitoare şi diviziunile ţării sunt prezentate în continuare. Aici sunt descrise hotarele. Menţionarea de către Ezechiel a râului Iordan ca hotar al ţării (v. 18) nu poate fi o greşeală. Negreşit el ştia ca ţara se va întinde spre răsărit până la Eufrat (Geneza 15:18). Probabil că aici el se referă la ocuparea preliminară a Palestinei însăşi. Sau ar putea fi un indiciu al faptului că Iordanul forma odinioară doar o parte din hotarul de răsărit, pe când restul teritoriului mergea mai departe, spre nord, nord-est până la Eufrat. A doua explicaţie este mai puţin populară, dar întrucât descrierea dată de Ezechiel este atât de detaliată şi el nu menţionează deloc Eufratul, merită să fie luată în considerare.

În cadrul porţiunii alocate fiecărui trib în parte, terenurile vor fi împărţite prin tragere la sorţi, potrivit cu seminţiile lui Israel, dar străinii nu vor fi excluşi de la o moştenire.

3. Împărţirea ţării

Se pare că ţara va fi împărţită în fâşii orizontale, de la Marea Mediterană spre hotarul de răsărit al ţării. Fâşia cea mai de nord va fi alocată tribului lui Dan (v. 1). Apoi sub ea va fi cea a lui Aşer (v, 2), pentru Neftali (v. 3), pentru Manase (v. 4), pentru Efraim (v. 5), pentru Ruben (v. 6) şi pentru Iuda (v. 7).

La sud de Iuda va fi porţiunea deja repartizată prinţului, ce va cuprinde sanctuarul şi cetatea Ierusalim. Acest „district sfânt" va fi un pătrat mare ce se va învecina cu partea de nord a Mării Moarte. Va fi împărţit în trei fâşii orizontale, partea cea mai de nord aparţinând preoţilor şi având templul milenar în centru. Fâşia din mijloc va fi pentru leviţi, iar fâşia de sud pentru oamenii de rând, având în centru Ierusalimul. Restul teritoriului la est şi vest de pătrat va aparţine prinţului.

Apoi la sud de acest district vor fi secţiuni pentru triburile Beniamin (v. 23), Simeon (v. 24), Isahar (v. 25), Zabulon (v. 26) şi Gad (v. 27).

Cetatea Noul Ierusalim va avea douăsprezece porţi, câte trei de fiecare latură, una pentru fiecare din cele douăsprezece triburi ale Israelului. Numele cetăţii va fi: Uhova Şamah - DOMNUL ESTE ACOLO. Numele acesta ne aminteşte de ceea ce a fost întotdeauna în inima lui Dumnezeu: El îşi iubeşte creaturile atât de mult încât din totdeauna a intenţionat să le aibă în apropiere de El. El caută mereu, întrebând: „Unde eşti?", chemând la pocăinţă şi credinţă. Ca Fiu al lui Dumnezeu El s-a coborât chiar aici jos pe pământ ca să moară pentru noi. Dorinţa Lui va fi împlinită: omul va fi aproape de inima Lui. Noi ne putem angrena şi participa alături de El în căutarea de suflete pierdute chiar acum în timp ce trăim aproape de inima Lui aici pe pământ. Asta doreşte Dumnezeu pentru noi.

Încheiem comentariul asupra cărţii Ezechiel cu un rezumat alcătuit de cărturarul creştin evreu în materie de Vechiul Testament Charles L. Feinberg: Această profeţie fără egal a început cu o vedenie a slavei lui Dumnezeu şi se încheie, cu o descriere a slavei Domnului în cetatea proslăvită Ierusalimul. Ezechiel încheie, asemenea lui Ioan în Apocalipsa, cu Dumnezeu locuind cu omul în sfinţenie şi slavă. Dincolo de asta nu mai există nici un ţel mai mare al istoriei şi al relaţiilor lui Dumnezeu cu omul.

clickbible.org